

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 403

De verdwenen Bankier.

20 cent

DE VERDWENEN BANKIER.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons **20 of meer** omslagen van onze **drie** uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill** of **Raffles** zijn, zenden wij **een of meer** keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen **niet lager** loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

Financieele moeilijkheden.

In de Avenue Henri Martin, op den hoek van de Rue des Sablons te Parijs verheft zich een groot en oud huis, uit grijze natuursteen en graniet opgetrokken, dat pas omstreeks tien jaar geleden eenige noodzakelijke veranderingen onderging, die het huis meer in overeenstemming brachten met de eischen, welke men tegenwoordig aan een bankgebouw stelt.

Want in dat huis was gevestigd het „Crédite Internationale et Coloniale”.

De eigenaar van deze sedert een vijftal jaren te Parijs bestaande bank heette Alphonse Frezoul.

In den tijd dat ons verhaal een anvang neemt — vele lezers zullen zich wellicht de berichten in de bladen van dien tijd herinneren, ofschoon hieraan dadelijk moet worden toegevoegd, dat zij geen van allen de juiste toedracht van de zaak hebben kunnen mededeelen — was de bankier Frezoul vijf en vijftig jaar, op en top een man van de wereld, die zeer veel geld uitgaf aan zijn kostbare liefhebberijen, die er een tweetal plezierjachten, een groote motor-

boot, vijf auto's, drie renpaarden, en, zooals vrijwel algemeen bekend was, tevens twee maitresses op nahield.

Madame Sophie Frezoul, zijn vrouw, was bekend om haar fraaie collectie juweelen, die zij gaarne ten toon placht te stellen op de vele partijen, welke zij met haar tegenwoordigheid vereerde.

De derde persoon die het huis als meester bewoonde, was Pierre, de twee en twintigjarige zoon van den bankier, en die zijn vader's voetstappen reeds drukte op ieder gebied, waarop het in de eerste plaats aankwam om veel geld uit geven.

Hij had zijn eigen rijpaarden, die gestald waren in den fraaien, nog onlangs opnieuw ingerichten stal, die zich bevond achter in den uitgestreken tuin, welke achter het huis lag.

Men bereikte de bank, van de straat af, na eerst een groot hek te zijn gepasseerd, en vervolgens een soort voorplein te zijn overgestoken, hier en daar verlevendigd door bloemperken en groote palmen in houten kuipen.

Een groot balkon, ter hoogte van de eerste verdieping, liep over een lengte van bijna vijf en twintig meters lang den voorgevel.

De twee zijvleugels van het groote huis omvatten gedeeltelijk den tuin die voor het overige was afgesloten door een hoogen muur, grenzend aan de Rue Greuze.

Een weinig gebruikte tuindeur, uitkomend op deze straat, verschafte toegang tot den tuin, maar de auto's en de rijtuigen verlieten dit kleine park nimmer aan de achterzijde, maar reden over den hof, en onder de breede koetspoort door, die zich in een der vleugels van het huis bevond.

Vijf jaar geleden was Alphonse Frezoul uit de Fransche koloniën teruggekeerd en zijn vijanden — hij had er veel — verzekerden, dat hem het verblijf in de tropen lang geen goed had gedaan, en dat hij verre van normaal uit Tonking was teruggekeerd.

Maar normaal of niet — Frezoul was een voortreffelijk zakenman gebleken en het duurde ook niet lang, of de bank, welke hij in Avenue Henri Martin gesticht had, nam een groote vlucht.

De inleggers stroomden toe, die hem hun geld toevertrouwden, en hun vertrouwen scheen niet beschaamd te worden — hun bezittingen werden voordeelig en veilig belegd, en brachten heel wat rente op.

En toch deden er sedert eenige maanden zonderlinge, hoewel nog vage geruchten de ronde, omtrent de solvabiliteit van het „Credite Internationale et Coloniale”.

Maar voorloopig was nog alleen de beurs het terrein, waar deze geruchten circuleerden.

De inleggers bleven nog steeds opdagen, en brachten, diep onder den indruk van de deftige weelde, die zij in het bankgebouw zagen heerschen, en van het groot aantal beambten, vijf en veertig in getal, hun spaarduiten naar de Avenue Henri Martin.

Trouwens zou niemand Alphonse Frezoul ook maar het minste ten laste hebben kunnen leggen.

Weliswaar stonden er in dien tijd een paar zeer groote rekeningen van hem open bij zijn autofabriek en bij den juwelier van zijn vrouw, maar dat gebeurde vaker en Frezoul stond er reeds lang voor bekend, dat hij zich met betalen van schulden nooit erg haastte.

Het leven van weelde en glans bleef voortgaan, de eene partij volgde de andere op, ter gelegenheid van een verjaardag van mevrouw Frezoul gaf haar

echtgenoot een tuinfeest, dat ongeveer twintig duizend francs kostte, en nog pas een week geleden had hij in Normandie een fraai oud kasteeltje gekocht, teneinde het gedurende de herfstmaanden, in den jachttijd, te gaan bewonen.

Het moest dus wel vast zijn, dat het goud letterlijk in de bank binnenstroomde....

Tot dat er eens een inlegger, wiens rekeningcourant met een saldo van vijf en veertig duizend francs sloot, volle vier en twintig uur haast moest wachten alvorens hij van dat tegoed een bedrag van drie en twintig duizend francs kon terugkrijgen.

Iets dergelijks was sedert het bestaan van de bank nog nooit voorgekomen, en de inlegger was dan ook buitengewoon verontwaardigd.

Dit feit, dat pas later algemeen bekend werd, was als het ware de inleiding tot een reeks zonderlinge en tamelijk geheimzinnige gebeurtenissen.

Het was op den dag, waarop deze terugbetaling had moeten geschieden, en omstreeks zeven uur in den avond, toen Pierre Frezoul het prachtig gemeubelde vertrek binnentrad, dat als eetzaal was ingericht, en dat zich gelijkvloers in een van de vleugels van het groote huis bevond, en met zijn vijf tot op den grond neerdalende raamdeuren uitzicht gaf op het portiek.

Pierre Frezoul was een slanke, bijna magere jongeman, met een wasbleeke tint, ofschoon hij zeer veel aan sport deed, smalle schouders, en sluik, glimmend zwart haar.

Onder zijn neus prijkte een aankomend snorretje, dat hij met blijkbaar groote liefde cultiveerde.

Hij was in rok, een voortreffelijk gesneden kledingsstuk, en liep aanstonds op de reeds gedekte tafel toe, waaraan Sophie Frezoul en haar man reeds hadden plaats genomen.

Sophie Frezoul keek verrast op, toen de jongeman het vertrek binnentrad en riep verheugd uit:

„Wat is dat, Pierre? Zullen wij werkelijk het genoeg hebben, je vanmiddag eens aan tafel te zien?”

„Ja, mamaatje!” antwoordde de jongeman. „Ik gevoelde behoefte weer eens in den huiselijken kring te verkeereren. Ik weet niet hoe het kwam, maar juist om een uur of zeven schoten me de versregels van Viktor Hugo te binnen:

„Où peut-on être mieux,
Qu'au sein de sa famille!”

Frezoul Sr. had zijn zoon een half spottenden, half verwonderden blik toegeworpen.

Hij was bleeker dan gewoonlijk en zijn oogleden trilden zenuwachtig.

Zijn dikke lippen schenen verdroogd te zijn, want hij bevochtigde ze herhaaldelijk met een teug uit zijn glas wijn, dat hij zich reeds had ingeschonken.

Zijn donkere oogen staarden nu en dan strak naar een punt van de groote eetzaal en het was duidelijk, dat hij met zijn gedachten niet aanwezig was.

Maar dit gebeurde wel vaker, als de bankier bezig was met de uitwerking van een of ander grootsch financieel plan, en moeder en zoon letten er dan ook niet bijzonder op.

Pierre had reeds plaats genomen, en onmiddellijk daarop gingen de beide vleugeldeuren open en de Maitre d'hotel trad binnen, beladen met een groote schaal hors d'oeuvres, welke hij in het midden van de tafel plaatste, terwijl een bediende hem volgde met een dampende soepterrine.

De Maitre d'hotel was een statig, rijzig man, met een bolbleek gezicht, en strenge, grijze oogen, en hij was reeds vijf jaren bij Frezoul in dienst, sedert het oogenblik dat diens bank gesticht werd.

Voordien was hij vijftien jaren in dienst geweest bij een Engelschen Lord, en misschien had hij aan die omstandigheid zijn plechtstatigheid en zijn woordkarigheid te danken.

De hors d'oeuvres en de soep werd zwijgend genuttigd, en intusschen sneed Jean, de Maitre d'hotel, het vleesch voor op een groote, speciaal daarvoor bestemde, en zeer zware ebbenhouten tafel, naast het reusachtige buffet geplaatst.

Pas toen de entree was opgediend, verwijderde de bediende zich tijdelijk.

En nauwelijks was de deur dichtgevallen, of mevrouw Frezoul begon, met een tikje ongeduld in haar stem:

„Zeg eens, Alphonse, waarom betaal je toch Beaumartin niet?”

„Beaumartin? Wie is Beaumartin?” vroeg de bankier, terwijl hij zijn vrouw vragend, met half dichtgeknepen oogen aankeek over het stukje vleesch heen, dat hij juist aan zijn vork had geprikt.

„Maar mijn hemel, Alphonse, waar zijn je her sens?” riep mevrouw Frezoul. „Weet je niet eens dat Beaumartin mijn juwelier is? De man moet nu toch

eindelijk eens betaald worden — de rivière, mijn braceletten en de kleine diadeem zijn nog altijd niet betaald, en die heb ik toch al ruim een jaar geleden gekocht!”

„Hoeveel is het?”

„Honderd drie en dertig duizend francs!”

De bankier liet een zucht hooren, die veel op een gekreun geleek, en herhaalde op een toon van schrik:

„Honderd drie en dertig duizend francs! Maar dat is krankzinnigheid! Dat is een kapitaal! Hoe is dat mogelijk, Sophie?”

Mevrouw keek haar echtgenoot verbaasd aan en ook wel wat ongerust, en antwoordde:

„Wat scheelt je, Alphonse? Je zult me toch niet willen wijsmaken, dat je dit bedrag niet dubbel en dwars kunt missen? Je hebt me notabene zelf aangespoord de rivière te koopen, omdat je wilde dat ik er de oogen mee zou uitsteken van gravin Honfleur, die er niet lang geleden een gekocht had. Je zei me dat je een hekel had aan graaf Honfleur, die je altijd in de wielen reed, en....”

„Ja, ja dat zal wel zoo geweest zijn!” viel de bankier haar in de rede. „De tijden waren toen anders.... ik.... kortom.... Beaumartin moet nog een paar maanden geduld hebben.... ik kan het op dit oogenblik niet betalen!”

Mevrouw leunde achterover in haar stoel, en keek haar man met ongeloovigen blik aan.

Wat hij daar zeide, klonk haar in de ooren als een flauwe grap, als iets ongelooflijks!

De geheele levenswijze van het gezin, de inrichting van het huis, de zeer dure reizen, het groote personeel — dat alles had haar steeds den indruk gegeven dat haar man een soort Aladin was, die slechts over de tooverlamp behoefde te wrijven, om zooveel goud ter beschikking te hebben, als hij slechts wilde.

Hij moest letterlijk tientallenmalen millionair zijn, zoo had zij steeds gedacht, ofschoon hij haar nimmer over zijn zaken sprak — en nu weigerde hij een bagatel als honderd dertig duizend francs te betalen, en zeide dat de juwelier moest wachten, die haar reeds eenige malen op bescheiden wijze had aangemaand!

Zij keek Pierre aan, als om hulp bij haar zoon in te roepen, maar de jongeman bestudeerde juist het gelaat van zijn vader, en zeide eensklaps als terloops:

„Dat is waar ook, papa, toen ik een paar uur geleden door de groote hal kwam was daar een soort opstootje, veroorzaakt door een man voor een van de loketten. Wat was dat eigenlijk?”

„Niets van beteekenis!” gaf de bankier brommend ten antwoord.

„Ik meende den man te hooren schreeuwen, dat hij er geen genoegen meenam een vol etmaal te moeten wachten op de uitbetaling van zijn geld — het was maar drie en dertig duizend francs!”

„Ik zeg je dat het niets om het lijf heeft!” herhaalde de bankier, en hij goot zijn glas wijn in een teug naar binnen. „Het komt in de grootste zaken voor dat de kas uitgeput raakt!”

„Daar heb ik wel eens meer van gehoord — en dan moeten de menschen soms een uur wachten, maar geen vol etmaal, papa!”

„Nonsens! Daar weet jij niets van! Je bent niet op de hoogte van de bankzaken, je kunt alleen maar geld stukgooien! Vandaag werd me weer een rekening van je paardenhandelaar voorgelegd — acht duizend francs voor een Engelschen hunter! Wat moet jij met een hunter doen? Zijn de Fransche jachtpaarden niet goed genoeg?”

Nu was het de beurt van Pierre om zijn vader een ongeloovigen blik toe te werpen!

„Wilt u zeggen, dat het u inconvenieerde, papa, die voddige acht duizend francs te betalen voor een Engelsch jachtpaard, dat er minsten twaalf duizend waard is! Dan zal de wereld werkelijk ten einde loopen!”

„Misschien doet zij dat wel!” mompelde de bankier zachtjes voor zich heen. „In ieder geval zul je mij een genoegen doen, als je al die dure uitgaven een weinig inkrimpt! Ik heb op de beurs eenige gevoelige klappen gehad en...”

Frezoul scheen eenige oogenblikken te aarzelen, „omdat... omdat men in gebreke blijft mij een som van vijf honderd duizend francs uit te betalen waarop ik recht had!”

„Vijf honderd duizend francs!” herhaalde Pierre in de hoogste verwondering. „Hoe is dat mogelijk? waarom int gij die som dan niet, papa?”

„Dat begrijp jij toch niet!” antwoordde Frezoul

brommend. „Je hebt je nooit met mijn zaken bemoeid. Laat het je genoeg zijn te weten, dat ik iemand een hoog bedrag geleend heb in de laatste jaren, tot het bedrag van vijf honderd duizend francs, en dat hij thans weigerachtig is, mij dat bedrag terug te betalen.”

„Het is dus een persoon? Noem mij den naam van dien seigneur — en ik verzeker u, dat ik het bedrag wel uit zijn handen zal weten te krijgen!” riep Pierre opgewonden uit.

Maar de bankier schudde het hoofd, en hernam: „Ik zeg je dat jij van die dingen geen verstand hebt! Je zoudt meer bederven dan goed maken! Laat het maar aan mij over — ik zal dien man wel weten te dwingen mij te betalen, wat hij mij schuldig is!”

„Zeg mij dan slechts, of uw schuldenaar in Parijs woont!” drong Pierre aan.

Weer scheen Frezoul een oogenblik met zijn antwoord te aarzelen, en toen antwoordde hij:

„Hij woont hier niet in Parijs — hij woont in... in Melun! Ik was voornemens dezer dagen naar hem toe te gaan, en ik zal hem weten te dwingen het geld terug te betalen!”

Mevrouw Frezoul had met een vage uitdrukking van angst op haar gelaat naar dit korte gesprek geluisterd.

Toen Frezoul zweeg, zeide zij:

„Ik hoop toch dat alles in orde is, nietwaar, Alphonse? De zaken gaan immers goed?”

„Zij gaan uitstekend!” antwoordde de bankier op een voor hem ongewone ruwe wijze. „Maar iedere zakenman heeft wel eens een onverwachten tegenslag. Ik zal misschien reeds morgen naar Melun heengaan, mijn schuldenaar opzoeken, en hem dwingen mij te betalen! Ik heb geld noodig — er moeten hier in de bank over enkele dagen betalingen tot een zeer hoog bedrag worden gedaan — bijna een millioen!”

Het diner verliep verder tamelijk stilzwijgend, en het was met een gevoel van onbehagelijkheid en onrust, dat Sophie Frezoul van tafel opstond.

Wat Pierre betreft — hij was reeds tien minuten later het geheele gesprek glad vergeten!

HOOFDSTUK II.

Naar Melun.

Den volgenden dag, omstreeks acht uur in den morgen, stond Alphonse Frezoul op, nadat de bediende hem zijn kop koffie en wat geroosterd brood had binnengebracht.

Hij nam een bad, kleedde zich aan, en begaf zich vervolgens naar het eigenlijke bankgebouw, dat bijna het geheele tusschenstuk van het groote huis tusschen de beide vleugels innam, althans wat de eerste verdieping en de zoogenaamde rez-de-chaussee betreft.

Voor de bank was een afzonderlijke ingang, die ook door zijn personeel gebruikt werd, maar door eenige tusschendeuren stond zij in verbinding met het woonhuis.

Het was negen uur toen Frezoul zijn particulier kantoor binnentrad, en hij vond daar zijn kassier reeds aanwezig.

Hij heette Chambert en hij was een man van een jaar of zestig, zorgvuldig gekleed, en met een zorgelijken trek op zijn gelaat.

Frezoul sloot de deur achter zich, ging haastig op den kassier toe, greep hem bij den bovensten knoop van zijn jas, en vroeg:

„Hoe staat het er mee, Chambert?”

De kassier haalde even de schouders op, en antwoordde toen:

„Het dient tot niets om er doekjes om te winden, mijnheer Frezoul, de zaak staat slecht! Ik heb geen kasgeld voor morgen, en ik weet ook niet hoe ik er aan komen moet!”

„Hebben wij dan in het geheel geen uitstaande posten?”

„Wij hebben er eenige, maar zelfs als men ons bij eerste aanvraag betaalde, dan zouden wij toch zeker niet meer dan drie honderd vijftig duizend francs maken — en dat is lang niet voldoende! Morgen heb ik 675 duizend francs noodig, en ik wil

u niet verhelen, dat het in de meeste gevallen zeer lastig zal zijn, de lieden, die om geld komen, terug te zenden! Alleen reeds aan vervallen obligatiën hebben wij 500 duizend francs noodig!”

Frezoul liet zich in den stoel van zijn prachtig gebeeldhouwd bureau-ministre neervallen, steunde de ellebogen op het blad, en begroef het gelaat in de handen.

Hij scheen in diepe gedachten verzonken, en de aanwezigheid van Chambert geheel te vergeten.

Toen hij eindelijk het gelaat weder langzaam ophief, lag er een uitdrukking van bijna woeste vastberadenheid op.

En als Chambert goed had geluisterd, dan had hij hem hebben kunnen hooren mompelen:

„Des te erger voor de anderen! Ieder is zich zelf het naaste! Het moet en het zal gebeuren!”

Hij stond op en hernam luid:

„Luister eens, Chambert — ik zie wel kans, vandaag of morgen 85 duizend francs bijeen te krijgen! Ik heb te Melun een schuldenaar, die mij een bedrag van 585 duizend francs verschuldigd is, en ik heb vernomen, dat daar 85 duizend francs van gedeponeerd is op het Ministerie van Financiën. Ik zal er aanstonds heengaan, en op het bedrag beslag leggen!”

„Het is althans zooveel gewonnen, mijnheer Frezoul!” hernam de kassier op zachten toon. „Maar — als het zoo voort gaat!”

„Maar het is mij volkomen onbegrijpelijk, Chambert!” riep Frezoul wanhopig uit. „Het gaat boven mijn verstand.”

„Duid het mij niet ten kwade, mijnheer Frezoul, dat ik een opmerking maak, maar voor mij is het daarentegen glashelder,” kwam Chambert, zachtjes met zijn vingertoppen op het blad van de schrijftafel tikkend. „Ik heb mij natuurlijk volstrekt niet met uwe particuliere aangelegenheden te bemoeien —

zij gaan mij niet aan. Maar als zij mij tienmaal per dag een boodschap zenden — nu eens om duizend, dan om twee duizend, soms wel om 50 duizend francs, ja, dan is het onvermijdelijk, dat de bodem van de brandkast te zien komt! Het is het ongeluk van alle zaken, waarbij de particuliere uitgaven niet streng gescheiden worden gehouden van de uitgaven voor de zaak....”

„Geneeg, Chambert!” viel Frezoul hem heftig in de rede. „Ik wil geen aanmerkingen hooren! Je spreekt alsof wij aan den rand van het graf staan, zoover is het nog lang niet! Ga naar je bureau, laat volstrekt niets merken, betaal alles wat er gepresenteerd wordt, maak een berichtje voor de bladen op, en laat mij voor de rest zorgen!”

Chambert wierp den bankier een zwijgenden, maar veelzeggenden blik toe, en verliet zonder nog iets te zeggen, hoofdschuddend het vertrek.

Hij wist maar al te goed, hoe de zaken stonden, hij wist dat honderd duizenden verslonden werden door de kostbare liefhebberij van Frezoul, door den vorstelijken voet waarop hij leefde.

Hij wist, dat de bankier nog geen twee maanden geleden een som van 300 duizend francs had moeten betalen voor de installatie van een zeer jeugdig persoontje, een beeldschone variété-soubrette, wie hij een geheel huis had geschonken, dat met verrijnde weelde was ingericht.

Toen Chambert weer achter zijn loket zat, bromde hij voor zich heen:

„Hij gaat op die manier zijn verderf tegemoet, hij ziet het niet, of hij wil het niet zien! Pas op, Chambert, houd je buiten het wespennest, zorg dat je goede naam in geen geval in het geding kan worden gebracht! Het zou mij volstrekt niet verwonderen als Frezoul een sluwe truce verzond, om uit de moeilijkheden te raken, een truce, die hem wel eens in aanraking met den rechter kon brengen!”

En daarop ging hij zuchtend aan het werk, keek zijn boeken na, en zag voor de zooveelste maal zijn kas na, ging de zware brandkast openen, en doorzocht haar, alsof hij werkelijk geloofde, dat er hier en daar misschien nog wel een paar honderd duizend francs verborgen zou liggen, die hij over het hoofd had gezien!

Maar hij wist maar al te goed — hij zou zich geen centime vertellen — er was geen kasgeld, het zou er ook niet komen ook, en als er geen wonder

gebeurde dan zou het „Credit Internationale et Coloniale” morgen voor een zeer groot tekort komen te staan.

En zoodra dit ruchtbaar werd, zou de ramp niet meer te keeren zijn!

Als een stortvloed zouden de verschrikte inleggers zich op de bank werpen, en zou een „run” volgen, en Chambert was te goed op de hoogte van de zaken, om niet te weten, dat aan die bestorming geen weerstand zou kunnen worden geboden — de kas zou geheel ledig zijn, wanneer de eerste inlegger zich aanmeldde.

Intusschen had Frezoul in zijn particuliere kantoor zijn schrijftafel geopend en nu was hij bezig met koortsachtige haast eenige brieven te schrijven.

Hij bleef er ongeveer een uur mede bezig, zonder zijn particuliere secretaresse te roepen, wie hij steeds zijn zakenbrieven placht te dicteeren.

Nadat hij ongeveer acht brieven geschreven had, hield hij op, wreef zich met de dikke blanke hand over het voorhoofd, liet zich achterover in zijn stoel vallen en keek door het breede openstaande raam naar den tuin.

Juist werden de staldeuren geopend, en de pasgekochte Engelsche hunter, een fraaie vosruin, werd aan den teugel naar buiten geleid door een stal-knecht.

Een oogenblik later kwam Pierre te voorschijn, bezig met zijn handschoenen dicht te knopen.

Hij klopte het prachtige dier op den fraai gebogen nek, sprak eenige woorden met den stalknecht, wierp zich vlug in het zadel, en reed spoorslag weg.

„Daar gaat het geld — de koetspoort uit, en rolt naar alle windstreken!” bromde Frezoul voor zich heen. „Bij duizenden, honderdduizenden francs is het weggerold en het was niet alleen mijn geld! Nu, ik zal mij er wel uitredde — en de anderen zullen voor zich zelf moeten zorgen.”

Hij drukte op den schelknop, en zeide tot den binnentredenden klerk, op een stapeltje brieven wijzend:

„Aanstonds posten! Voor dringende zaken kan de kassier zich tot juffrouw Dubois, mijn secretaresse, wenden. Ik ben voor zaken uit, en zal wel den heelen dag wegblijven.”

De klerk trad op de tafel toe, nam het stapeltje brieven, las tersluiks het adres op de bovenste, wierp den bankier in het voorbijgaan een spottenden

blik toe, meesmulde, zoodra hij weder op de gang stond:

„Een billet-doux aan zijn liefje! Mijnheer Frezoul gaat een goed gangetje. Nu, zolang het schip niet zinkt, blijven de ratten wel aan boord!”

De bediende van Frezoul had intusschen het valies van zijn meester reeds gepakt en de bankier begaf zich naar het boudoir van zijn vrouw, teneinde afscheid van haar te nemen.

Toen hij haar op het voorhoofd had gekust, vroeg Sophie:

„Wanneer kom je nu eigenlijk terug, Alphonse? Ik weet zelf niet eens, waar je eigenlijk naar toe gaat — wat ga je doen?”

„Maar beste kind — niets bijzonders! Een schuldenaar in Melun aanmanen om mij terug te betalen, wat hij mij schuldig is! Ik kom met der laatsten trein terug, je behoeft je volstrekt niet ongerust te maken.”

„En toch zal ik dat doen, Alphonse!” hernam Sophie. „Ik heb onrustig geslapen, ik weet niet wat het is, maar ik heb het gevoel of ons iets boven het hoofd hangt.”

„Toch niet omdat ik de rekening van den juwelier niet aanstonds heb kunnen betalen?”

„Niet speciaal daarom, Alphonse, dat weet je heel goed, ofschoon ik het ellendig genoeg vind, maar er blijkt immers maar al te zeer uit, dat er iets met je zaken niet in orde is! Waarom heb je mij toch niet je vertrouwen geschonken?”

„Omdat je er nooit naar gevraagd hebt!” antwoordde de bankier kortaf. „Toen alles op rolletjes liep, toen het geld hier wel binnen leek te stroomen, vroeg je nooit naar de herkomst van al dat geld — het was je voldoende, als ik maar op geregelde tijden je krankzinnig hoge rekeningen kon betalen! Mij te vragen om je vertrouwen te schenken, nu er een kink in de kabel dreigt te komen — dat is wat dwaas.”

Sophie Frezoul gaf niet aanstonds antwoord.

In den grond van haar hart gevoelde zij, dat haar man gelijk had, toen hij haar op zijn bittere spottende wijze haar gemis aan belangstelling verweet voor zijn zaken, zolang alles geregeld gegaan was.

Ook Pierre, hun zoon, had er zich geen seconde om bekommerd, op welke wijze zijn vader het geld verdiende, waarmede hij zijn kostbare ontspanning betaalde.

Het was hem voldoende, dat het geld er was — de rest was bijzaak.

Maar een ding had haar toch getroffen in hetgeen haar man zoeven gezegd had.

Zij wendde zich haastig naar hem om, na even te hebben nagedacht en riep uit:

„De zaken gaan dus niet goed, Alphonse? Er is toch hoop ik niets. . . . ernstigs gebeurd? Wij zullen toch op denzelfden voet kunnen blijven voortleven?”

Frezoul had zijn voorhoofd in rimpels getrokken, toen hij op doffen toon antwoordde:

„Ik kan je geen zekerheid geven. Ik hoop het. Veel zal afhangen van. . . . hetgeen daarginds gebeurt! In ieder geval verzoek ik je dringend Sophie, je kalmte te bewaren en aan niemand — hoor je — aan niemand, iets te laten merken van je onrust die overigens misplaatst is!”

Hij kuste haar nogmaals vluchtig op het voorhoofd, nam zijn valies op, wendde zich naar de deur, en stond daar een oogenblik stil, alsof hij nog iets wilde zeggen.

Hij bedacht zich echter en verliet haastig het vertrek.

Voor het hooge hek aan de Avenue Henri Martin stond zijn groote Limousine hem reeds te wachten.

„Waarheen, mijnheer?” vroeg de chauffeur, die bij het portier had post gevat.

„Naar het Gare du Nord!” antwoordde de bankier, na even te hebben gewiefeld.

Hij stapte in en de chauffeur nam achter het stuurwiel plaats, waarop de auto in snellen vaart de Avenue Henri Martin afreed en na ongeveer drie kwartier stil hield voor het grijze, leelijke station, beroekt en log — een der leelijkste van Parijs.

„Uw valies aangeven, mijnheer?” vroeg de chauffeur, die van den wagen was gesprongen en het portier had geopend.

„Laat maar, Henri, ik houd het bij me als passagiersgoed!” antwoordde de bankier. „Rijd maar naar huis terug!”

„Hoe laat moet ik terugkomen, mijnheer?”

Frezoul scheen eenigen tijd noodig te hebben om over het antwoord na te denken en antwoordde toen:

„Heeft mevrouw je niets gezegd?”

„Mevrouw niet — de jongeheer zeide mij, dat gij

naar Melun waart en dat ik u vanavond wel zou moeten halen!"

De bankier fronste de wenkbrauwen, bromde iets onverstaaibaars en zeide toen:

„Ik weet niet nauwkeurig met welken trein ik kom — doe maar geen moeite, ik zal wel een huurauto nemen!"

De chauffeur keek wel eenigszins verbaasd, want het was volstrekt niet de gewoonte van zijn meester zich er erg veel om te bekommeren, of de chauffeur tien minuten of anderhalf uur moest wachten, maar

hij zeide niets, maar al te verheugd, dat hij die corvee was misgelopen.

Hij ging weder op zijn zetel zitten, haalde den hefboom over en reed weg, terwijl Frezoul hem na-keek, staande op de bovenste trede van het lage terras, dat toegang geeft tot de vestibule van het station.

Dien avond keerde Alphonse Frezoul echter niet terug uit Melun, noch den volgenden dag, en ook niet gedurende de dagen, die hierop volgden....

In fijne gezelschappen wordt de
cigarette **Dubec3** gewaardeerd

HOOFDSTUK III.

Raffles stelt belang in de zaak.

De bankier Frezoul, de directeur van het „Credite Internationale et Coloniale" was geen man, wiens geheimzinnige verdwijning lang onopgemerkt kon blijven.

Hij was sedert jaren gewend iederen dag persoonlijk op de beurs te verschijnen al was het slechts eenige minuten, en daar werd zijn wegblijven het eerst gemerkt.

Maar hij was ook een trouw bezoeker van zijn club, waar hij vaak dineerde en men miste hem des middags slechts zelden in het „Café des Ambassadeurs" in de Rue Royale.

Toch zou dit alles nog niet voldoende zijn geweest om de onrust van zijn omgeving gaande te maken, als Frezoul niet zelf de verzekering had gegeven, dat hij nog dien zelfden avond uit Melun zou terugkeeren, na daar zijn zaken te hebben gedaan.

Toen de bankier dien zelfden nacht niet terugkeerde, was dit voor mevrouw Frezoul nog geen reden om ongerust te zijn, want haar echtgenoot placht wel eens meer een afspraak niet na te komen, wanneer hij werd vastgehouden door zijn zaken — en menigmaal ook door zijn vermaken!

Maar toen hij ook den volgenden dag wegbleef, zonder iets van zich te laten hooren, werd Sophie Frezoul zeer ongerust en wendde zich, na met Pierre overleg te hebben gepleegd, tot den kassier Chamberbert.

Deze kon haar slechts bevestigen, dat de bankier zich inderdaad naar Melun had begeven, teneinde daar persoonlijk te spreken met een schuldenaar, die hem een bijzonder groot bedrag verschuldigd was.

Men wilde aanstonds aan dezen schuldenaar seinen, teneinde zich te vergewissen dat Frezoul niet meer

bij hem was — en toen deed zich een zeer eigenaardig bezwaar voor: niemand wist hoe die schuldenaar heette, of wie hij was!

Chambert had nooit van den man gehoord en wist ook volstrekt niet, dat hij meer dan een half miljoen francs schuldig was aan den bankier, Pierre wist het evenmin — en het bleek bij navraag al spoedig, dat niemand van het personeel van de bank op de hoogte was.

Toen de zaken zoo stonden en men aan een ongeluk moest denken, werd aanstonds de politie in den arm genomen.

En deze begon dadelijk met haar onderzoekingen, in de eerste plaats te Melun, een klein stadje, aan de lijn van den beroemden spoorweg Parijs—Lyon—Middellandsche Zee.

Nog twee dagen verstreken met een vruchteloos onderzoek — Alphonse Frezoul was en bleef verdwenen.

En naarmate de dagen verstreken, nam de onrust en de vrees van Sophie Frezoul toe.

Wat Chambert betreft — hij had de lieden, die om een of andere reden geld kwamen vragen, moeten wegzenden met de boodschap, dat de bankier niet aanwezig was, maar hij had ze tevens trachten gerust te stellen met de verklaring, dat hij spoedig genoeg zou terugkeeren.

Sommige obligatiehouders werden driftig, of zenuwachtig, naar mate van hun gestel en hun aard, en stelden de vrij natuurlijke vraag, waarvoor een kassier eigenlijk noodig was, wanneer hij bij afwezigheid van den directeur der bank niet eens zelfstandig de noodige betalingen kon doen!

En hierop wist Chambert niet beters te antwoorden, dan door te zeggen, dat Frezoul, waar het een betaling gold van achthonderdduizend francs daarbij persoonlijk aanwezig wilde zijn.

En bij deze verklaring moesten de inleggers, obligatiehouders en anderen, die op dien vervaldag iets te vorderen hadden, genoegen nemen.

Onder degenen, die met groote belangstelling deze zaak volgden, al hadden zij er ook volstrekt niets mede te maken, waren John Raffles, de Londensche Gentleman-Inbreker en zijn onafscheidelijke vriend Charly Brand.

Het slot eener zonderlinge reeks avonturen had de beide vrienden in de Fransche hoofdstad gezonden en hier was het ook, dat zij eenige rust dachten te

nemen, die vooral Charly Brand ruimschoots verdiend achtte, na zooveel gevaren, nadat zij zoo ettelijke keeren hun leven hadden moeten wagen.

Het bericht van de geheimzinnige verdwijning van Alphonse Frezoul had in de meeste bladen gestaan en vooral de zoogenaamde Boulevardbladen, zooals de „Matin”, het „Journal” en de „Petit Parisien” hadden zich aanstonds met een ware woede op het geval geworpen.

Al deze bladen bevatten, behalve lange relazen van het geval, een groot aantal portretten, natuurlijk om te beginnen van den hoofdpersoon van wat men reeds beschouwde als een drama, van Sophie Frezoul, van Pierre, van den chauffeur, van het stadhuis te Melun, van den voorgevel van het Gare du Nord, ja zelfs van de Limousine, die den bankier naar het station had gebracht.

De drie genoemde bladen trachtten elkander de loef af te steken in het brengen van nieuwe berichten — en als zij die onmogelijk op waarheid konden steunen, omdat er niets te berichten viel, dan lieten zij zich eenvoudig dooreen gefingeerden „correspondent”, die echter op de redactie-bureaux te Parijs zat, er over seinen.

Bleek het naderhand, dat deze man zich had vergist — geen nood, de kooper van het Boulevardblad had intusschen waar voor zijn geld gehad, en — het beste paard struikelt wel eens!

John Raffles, de langgezochte Gentleman-Inbreker en Charly Brand hadden hun intrek genomen in het Grand Hotel, aan den Boulevard des Capucines gelegen, onder den naam van graaf Houston en zijn secretaris Edward Crocer.

Zij waren vergezeld door den trouwen chauffeur van Raffles, James Henderson, een reusachtig gebouwd man, die Raffles blindelings was toegedaan en wiens geweldige lichaamskracht hem zoowel als Charly Brand reeds herhaaldelijk het leven had gered.

Toen Raffles het bericht voor het eerst las, keerden hij en Charly Brand juist terug van een wandelrit in het Bois de Boulogne.

Zij hadden voor een week een paar voortreffelijke paarden gehuurd in de Tattersall en er ging geen dag voorbij, of zij galoppeerden over het ruiterspad van de Avenue du Bois de Boulognes naar het beroemde bosch.

Raffles kwam met het nummer van de „Matin”,

waarin hij het bericht gelezen had, in de kamer van Charly, die aan de zijne grensde en er door een tusschendeur van gescheiden was en zeide:

„Ik heb hier iets belangwekkends, mijn waarde! Lees dit eens!”

Charly, die juist bezig was zijn rijcostuum te verwisselen voor een lichtgrijs wandelcostuum, nam het blad aan, ging er mee naar het raam en las het bericht van A tot Z door.

Het was op den vierden dag van de raadselachtige verdwijning van den bankier en nog was de politie even ver met haar nasporingen.

Dit alleen stond vast — Frezoul was inderdaad te Melun geweest dien dag, waarop zijn chauffeur Henri hem naar het Gare du Nord had moeten rijden.

Maar naar het Ministerie van Financien was hij niet geweest, niettegenstaande hij het plan daartoe had te kennen gegeven aan Chambert.

Waarom hij dit had nagelaten, kon niemand zeggen.

Maar er was nog iets anders aan den dag gekomen.

Toen men de spoorwegboekjes eens nasloeg, bevond men, dat er, juist op het oogenblik, dat de automobiel voor het station stilhield, tien minuten te voren een trein naar Melun was vertrokken — en de volgende zou pas twee en een half uur later gaan.

En nu was het zeker wel eenigszins zonderling, dat Frezoul dit in het geheel niet scheen geweten te hebben, daar hij toch zeker anders wel gezorgd zou hebben op tijd aan het station te zijn, of zijn auto pas twee uren later te laten voorkomen.

Charly maakte Raffles, na het bericht gelezen te hebben, hierop opmerkzaam.

Raffles had zijn groote, staalgrijze oogen stijf dichtgeknepen en lag languit op de gemakkelijke sofa, zijn lange gespierde beenen recht voor zich uitgestrekt en zijn handen onder het achterhoofd gestrengeld.

Hij dacht eenige oogenblikken na en antwoordde toen:

„Dat niet alleen is zonderling — ik acht het vreemd dat de bankier geen gebruik heeft gemaakt van zijn eigen Limousine om hem naar Melun te rijden! Het was vroeg op den dag, en hij had zeer gemakkelijk heen en weer kunnen rijden op een dag! Wat beteekenen honderd kilometer voor een wagen, die, blijkens het merk en het aantal paarden-

krachten, gemakkelijk negentig kilometer per uur kan afleggen?”

„Je hebt gelijk — dat is zeker wel wat zonderling! Het kan echter zijn, dat zijn vrouw de auto had willen gebruiken!”

„Er kunnen andere redenen zijn; Charly, maar deze gaat zeker niet op!” kwam Raffles de oogen nog altijd gesloten houdend. „Als ik de berichten in de bladen gelooven mag, houdt die Frezoul er niet minder dan vijf auto's voor zijn eigen op na en natuurlijk heeft zijn echtgenoot haar eigen sportwagen en haar eigen coupé de ville.”

„Ja, als dat zoo is, dan zal de bankier wel een bepaalde reden hebben gehad, om niet van zijn auto gebruik te maken!” hernam Charly, die in een groote doos zocht naar een das, die het best bij zijn lichtgrijs costuum zou passen. „Wat voel je voor de verklaring, dat hij er misschien tegen opzag minstens vijf kwartier of anderhalf uur te worden heen en weer geschud?”

„Daarvan is geen sprake, Charly! De wegen in het centrum van Frankrijk althans zijn inderdaad voortreffelijk en hij zal in zijn wagen zeker minder door elkaar zijn geschud dan in een van de hedendaagsche spoorwegcoupés! Intusschen staan wij voor het feit, dat onze man bijna twee en een half uur heeft moeten wachten; voor er weer een trein naar Melun vertrok en het zou misschien niet van belang ontbloot zijn, als wij wisten, wat hij in dien tusschentijd heeft uitgevoerd. Hij kan zich natuurlijk den tijd verdreven hebben, door te gaan zitten in een van de restaurants die men vlak bij het Gare du Nord vindt, maar dan zou een van de kellners hem van de portretten in de bladen hebben moeten herkennen — en bij mijn weten is dat niet geschied!”

Raffles verzink weder in gepeins en na eenigen tijd hernam Charly:

„Je schijnt belang in deze zaak te stellen?”

„Veel belang! Je weet wel, Charly, dat ik mij steeds aangetrokken heb gevoeld tot het geheimzinnige en dat er in mij misschien een tamelijk bruikbaar detective is verloren gegaan — hoe vreemd dit op het eerste gehoor ook moge klinken!”

„Een tamelijk goede? Zeg maar een uitmuntende!” hernam Charly, die eindelijk een das naar zijn smaak had gevonden en bezig was haar onder zijn boord vast te strikken. „Je zoudt aan Sherlock Holmes, verondersteld, dat de goede man bestaan had, me

gemak een twintig punten op iedere honderd hebben kunnen voorgeven!"

„Je overdrijft weer, Charly, zooals gewoonlijk!" zeide Raffles glimlachend, „maar hoe het zij, deze radselachtige verdwijning houdt inderdaad mijn aandacht gevangen en ik gaf er wat voor, als ik meedoen kon aan het onderzoek al was het dan slechts als amateur!"

„Niets belet het je!" riep Charly. „Natuurlijk vooropgesteld, dat het zonder eenig gevaar kan geschieden, want ik geloof in alle oprechtheid, dat je je periode van rust nog wel wat kunt verlengen! De laatste maanden zijn zeer opwindend geweest!"

„Dat waren ze inderdaad, Charly — maar ik betreur het niet! Ze waren niet zonder gevaar, toegegeven, maar zij hebben mij dan ook heel wat geld opgebracht — om te zwijgen van de moeite, zonder welke ik mij nu eenmaal het bestaan niet kan denken!"

Hij had onder het spreken zijn heldergrijze oogen weder opgeslagen, strekte de hand uit om het dagblad van de tafel te nemen, waarop Charly het had neergelegd, en las het bericht nogmaals aandachtig over.

Toen hij dit gedaan had begon hij weder.

„Ik lees hier, dat de boeken van zijn eigen bank weliswaar in orde waren, wat hij voornamelijk te danken schijnt te hebben aan zijn kassier Chambert, maar dat er in een bijbank, die, zonder dat zelfs die Chambert het wist, eveneens door Frezoul werd beheerd, een breedvoerige correspondentie is gevonden, die tusschen den bankier en zijn schuldenaar te Melun gevoerd werd om een bedrag van niet minder dan 585 000 francs! Die schuldenaar is dus geen fictie, zooals ik, ik weet niet waarom, aanvankelijk geneigd was, te gelooven. De man bestaat!"

„En daarom acht ik het des te zonderlinger, Raffles, dat hij zich in het geheel niet is komen aanmelden, om zijn verklaringen ten overstaan van de politieautoriteiten af te leggen!"

„Dat is inderdaad wel wat zonderling. Hij zal er wel een geldige reden voor hebben, om dit na te laten. Vreemder echter vind ik het nog, dat men dien man in geheel Melun niet heeft kunnen vinden! Weliswaar heet hij Lenoir, tenminste volgens de gevonden correspondentie en de naam Lenoir komt in Frankrijk even veelvuldig voor als die van Smith

en Brown in Engeland — maar Melun is niet groot en men had den man toch spoedig moeten vinden, dunkt mij! Iemand, die ruim een half miljoen francs schuldig is aan een ander, kan natuurlijk niet de eerste de beste zijn!"

„Dat komt mij ook zoo voor! Maar voor mij is op het oogenblik het belangrijkste waar Frezoul op dit oogenblik wel mag zitten!"

„Misschien leeft hij wel niet meer, Charly!" zeide Raffles kortaf.

„Mijn hemel — waarom denk je dat?" riep Charly verschrikt uit.

„Omdat de streek daar verre van veilig is, Charly!" antwoordde Raffles. „En niet alleen wat de lieden betreft, die er daar ginds hun handwerk van maken bij duister eenzame wandelaars te overvallen en leeg te plunderen, maar ook vanwege de natuur zelve. Lees er het blad maar op na! Men heeft Frezoul te Melun gezien en dat niet alleen, maar de eigenaar van het hotel, waar hij logeerde, kent hem goed — waaruit alweer volgt, dat de bankier in die kleine stad meermalen geweest is en dan telkens in datzelfde hotel logeerde. Ook staat vast, dat men hem gezien heeft op den weg die naar het naburige plaatsje Barbizon leidt. Welnu, die weg voert door een zeer wild en nog bijna geheel ongerept bosch, waar, volgens de getuigenis van de veldwachters en koddebeiers uit die streek, verdwalen zeer wel mogelijk is! Het bosch heeft een oppervlakte van zeventien duizend hectaren en is op vele plaatsen eenvoudig ondoordringbaar. Een van de veldwachters — ik haal hier alweder het bericht in de krant aan — verklaarde, teneinde dit te illustreeren, dat omstreeks vijf maanden geleden een man dat bosch was ingegaan met het te kennen gegeven voornemen, zichzelf van het leven te berooven en tot op heden heeft men niets van zijn lijk teruggevonden! Het klinkt vreemd, voor een woud in het hartje van Frankrijk, maar het wemelt op die plekken in dat bosch van klein verscheurend gedierte, woest en bloeddorstig: groote vossen, marters, wilde katten, die niet heel veel verschillen van den luipaard, wat hun grootte betreft, en lynxen. De man zelf voegde hier aan toe, dat hij geen centime zou geven voor het lot van iemand, die op zulk een plek in dat groote bosch verdwaald raakt, waardoor slechts een enkele groote gebaande weg loopt en een paar zijpaden!"

„Maar wat zou Frezoul in 's hemelsnaam in dat bosch te zoeken hebben gehad?”

„Dat weet ik natuurlijk niet. Hij kan er zeer goed heen hebben willen gaan om wat van de natuur te genieten! Ik erken echter, dat ik zelf, bankier zijnde, een andere opvatting zou hebben van zaken doen! Er is nog iets! Behalve Chambert, kunnen nog wel anderen geweten hebben, met welk doel hij naar Melun ging en het moet voor zekere lieden een groote verleiding zijn geweest, den bankier daarginds in het kleine stadje te weten met een bedrag van ruim een half millioen francs bij zich!”

„Je denkt dus, dat hij uitgeschud en vermoord is?”

„Ik acht het tenminste niet onmogelijk.”

„Maar dan de verdwijning van dien Lenoir?”

Charly keek Raffles met groote oogen aan en barstte toen uit:

„Ik ben een ezel, daaraan had ik aanstonds moeten denken! Het is zeer goed mogelijk, dat je gelijk hebt — ja, ik acht het nu bijna zeker!”

En toch vergiste Raffles zich!

Want twee dagen, nadat de beide vrienden dit gesprek op hun hotelkamer voerden, kwam Alphonse Frezoul plotseling boven water, na zes dagen afwezig te zijn geweest!

HOOFDSTUK IV.

Verdenkingen.

Deze onverhoedsche terugkomst van den bankier baarde, zooals vanzelf spreekt, niet weinig opschudding.

De blijdschap in zijn gezin en bij zijn vrienden stond op gelijke hoogte met de smart over zijn geheimzinnige verdwijning.

Maar met een geheel ander gevoel werd zijn terugkeer, en wat daarmede verbonden was, beschouwd bij de politie!

Over de geheele wereld is de politie steeds een weinig wantrouwend uitgevallen — en ten aanzien van den bankier Frezoul meenden de autoriteiten te Parijs het volste recht te hebben, om eenige achterdocht te koesteren.

De directeur van het „Credit International et Colonial” had zich namelijk geheel onverwacht bij de politie aangemeld en toen een zeer eigenaardig verhaal opgedischt.

Op de terugreis van Melun naar Parijs namelijk was hij des nachts het slachtoffer geworden van een

overrompeling door een hem geheel onbekend persoon in zijn treincoupé.

Deze onbekende had hem met chloroform bedwelmd en hem daarna een bedrag van ruim 500 000 francs afhandig gemaakt.

Natuurlijk was de eerste vraag van den commissaris, aan wien hij dit verhaal deed, wat er met hem geschied was in de vijf daarop volgende dagen.

Frezoul antwoordde hierop, dat hij het zich slechts vaag herinnerde, daar hij nog altijd verkeerde onder den invloed van de chloroform, maar dat hij geloofde al dien tijd te Parijs te hebben gezwoven.

De commissaris bleek een hardnekkig man te zijn, want hij wilde nu volstrekt weten waar Frezoul geslapen had en vooral, hoe hij aan voedsel gekomen was!

De bankier had er in het geheel niet uitgezien, als iemand, die den nacht onder een brugboog aan den oever van de Seine of op een bank in een park heeft doorgebracht!

Integendeel zijn kleederen waren onberispelijk geweest en vertoonden geen scheurtje, geen spatje!

Frezoul had daarop iets gebromd van „geheugen-verlies”, de commissaris was steeds achterdochtiger geworden, en hij had zich volkomen verantwoord gevoeld door den bankier voorloopig in verzekerde bewaring te houden.

Hij was hiertoe te eerder overgegaan, omdat het gebleken was, dat de zaken aan de bank niet zoo voorspoedig gingen als het uit de boeken bleek — er was bijna geen kasgeld geweest op den grooten vervaldag en de kassier had desgevraagd moeten verklaren, dat hij niet geweten had hoe hij aan de noodige kasmiddelen had moeten komen, als Frezoul dien dag niet met de 585 000 francs van zijn geheimzinnigen schuldenaar was teruggekeerd.

Het spreekt vanzelf, dat het bericht van deze arrestatie groote onrust verwekte en dat de commentaren letterlijk niet van de lucht waren.

Sommigen, die Frezoul goed kenden, zeiden, dat hij tot een dergelijk bedrog niet in staat was — anderen, die hem beter kenden, hielden daarentegen stijf en sterk vol dat het juist iets voor hem was, om op deze wijze een einde te maken aan de moeilijkheden, ofschoon ook zij bezwaarlijk hadden kunnen zeggen op welke wijze de bankier, door dezen treinroof te verzinnen, zijn financieel debacle zou kunnen voorkomen.

Wat Raffles betreft — hij was door deze plotselinge terugkomst wel een weinig verrast — zij wierp immers volkomen zijn stelling in de war, als zou Frezoul in het woeste bosch tusschen Melun en Barbizon vermoord zijn.

De bankier was in levenden lijve teruggekeerd — die stelling was dus niet langer houdbaar!

Maar nu had de zaak voor Raffles zoo mogelijk nog grooter aantrekkelijkheid gekregen — of althans was het geheimzinnige ervan toegenomen, en Raffles besloot dan ook, te Parijs te blijven, totdat hij de oplossing van het raadsel had gevonden — of er althans getuige van was geweest hoe anderen haar ontdekten.

Het was in de foyer van de Folies Bergeres, waar de beide vrienden dien avond eenige nummers van het programma hadden bijgewoond, dat Raffles op zachten toon tot Charly zeide:

„Ik denk dat wij eens zelve op onderzoek zullen uitgaan in Melun, beste Charly! Het weer is verruke-

lijk — en ik denk dat wij er geen spijt van zullen hebben!”

„Maar welk doel heeft dat nu nog?” riep Charly verwonderd uit. „Frezoul is van zijn geld beroofd in den trein — en daarmee is volgens mij de zaak ten einde, en ik kan er niet veel geheimzinnigs meer aan zien!”

„Vindt je werkelijk?” vroeg Raffles hoofdschuddend. „Welnu ik ben een andere meening toegedaan! Volgens mij is die geheele berooving een puur verzinsel van onzen goeden vriend Frezoul! Geloof jij zelf, dat iemand in een treincoupé chloroformeerd wordt, zonder dat dit aanstonds bekend gemaakt wordt? Ga maar eens na — Frezoul verklaart zijn lang onder water blijven hierdoor, dat hij al dien tijd onder den invloed van de chloroform is geweest — dat wil dus zeggen, dat de dosis zeer straf geweest moest zijn. Welnu wat zou er dan in werkelijkheid geschied zijn? De trein komt in het station, de coupédeuren worden opengeworpen, de reizigers stappen uit, de treinen worden gerangeerd, en de beambten vinden bij het schoonmaken van den wagen het bewustelooze lichaam! En nu neem ik het ongunstigste geval aan, en houd geen rekening met de groote kans, dat conducteurs of medereizigers bemerken, dat er iets met den eenzamen reiziger in zijn coupé niet in orde is. Ik neem aan dat de geheele trein vijf dagen onaangeroerd is blijven staan op een zijspoor, voor hij werd schoon gemaakt — dat wil dus zeggen: iets onmogelijks in dezen tijd van treinen-nood, nu iedere trein, na haastig te zijn gereinigd, dadelijk weer de lijn wordt opgestuurd! De wagonpoetsers zouden natuurlijk dadelijk de justitie in kennis hebben gesteld met hun ontdekking — maar van dat alles heb ik niets gelezen!”

Charly keek een oogenblik in gedachten verzonken voor zich uit, en zeide toen:

„Het is waar — nu ik het goed overdenk klinkt het wel eenigszins vreemd, dat verhaal van den bankier.”

„Het klinkt volkomen onaannemelijk, Charly, en als ik den commissaris van politie was geweest, zou ik hetzelfde gedaan hebben als hij deed — ik zou mijnheer Frezoul achter slot en grendel gezet hebben! Het is immers niet aan te nemen, dat een zoo fijn gekleed mijnheer zes dagen zoek is, en half wezenloos rondzwerft, zonder dat de een of andere

agent van politie hem aanhoudt! In een film is zoo iets blijkbaar heel natuurlijk — in de werkelijkheid echter komt het niet voor! En zelfs al had Frezoul waarheid gesproken, dan zou men toch sporen van dien zwerftocht hebben moeten ontdekken in den vorm van gescheurde, bevuilde kleederen, een groezelig, ongeschoren gezicht en verwarde haren! En toch — niets van dat alles! De bankier komt weer te voorschijn, als om door een ringetje te halen — met glacé-handschoenen aan, zijn scheiding mathematisch in het midden, glimmend gepoetste schoenen, zijn boord zonder een spatje, zijn das keurig gestrikt! Kom, kom, die Frezoul is een slechte comediant, en daarmee uit!”

„Maar laten wij eens aannemen, Raffles, dat de man inderdaad gelogen heeft, en dien overval van zijn treincoupé verzon — welk doel beoogt hij daar dan mee?”

„Welk doel? Dat is nog al eenvoudig dunkt mij! De man staat aan den rand van een afgrond naar het schijnt, al heeft hij zich langen tijd staande weten te houden, en dit weten te verbergen voor het oog van de buitenwereld. Men zal hem wel spoedig failliet moeten verklaren — en in zoo'n geval zijn de 600 000 francs een niet te verwerpen appeltje voor den dorst!”

„Alles goed en wel — maar waar zou hij dat geld hebben moeten verbergen?”

„Dat is juist de vraag!” zeide Raffles op zachten toon. „Dat hij het verborgen heeft, en zeker niet dichtbij, staat voor mij vast! Hij had zes dagen noodig om heen en terug te rijden — wie weet is het geld ergens in Oostenrijk, in Italie, misschien wel op St. Helena, op de Drentsche hei — in Denemarken — wie kan het zeggen?”

„Maar dan zou die schuldenaar toch inderdaad bestaan!” hernam Charly opgewonden. „Je kunt het bestaan van dien man in jouw redeneering onmogelijk missen, Raffles!”

„Ik ontken dat bestaan volstrekt niet. Ik denk er niet aan,” hernam Raffles bedaard.

„Maar als die schuldenaar bestaat, waarom heeft Frezoul dan nooit zijn naam genoemd? Hoe komt het dat niemand weet wie die man is — hoe komt het dat hij zichzelf nog niet bij de politie heeft aangemeld?”

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar verzong eenigen tijd in gepeins.

Het was zeer stil in de foyer op dit oogenblik, want er was juist weder een nummer begonnen, en de demi-mondaines en cocottes, die meestal voor het grootste gedeelte de foyer bevolken, hadden zich naar de zaal teruggetrokken.

Gedempt door den afstand klonk de muziek van het kleine orkest.

Nu en dan schoof geruischloos over het dikke wijnroode kleed een kellner voorbij.

Achter haar buffet dommelde de welgedane barjuffrouw.

De twee vrienden waren zoo goed als alleen.

Eindelijk hief Raffles het hoofd weder op, en zeide:

„Ik erken dat dit duistere punten van het vraagstuk zijn. En ik weet niet, wat Frezoul bewogen kan hebben, als hij dat geld toch wilde verdonkeremanen om den naam van Lenoir te verzwijgen. Hij heeft er natuurlijk een grondige reden voor gehad, en misschien zullen wij die later nog wel eens ontdekken.”

Raffles was opgestaan, wierp een blik op zijn horloge, onderdrukte een geeuw, en zeide toen:

„Wij moesten maar heengaan, dunkt mij! Het is bij half elf, en ik wilde morgenochtend vroeg naar Melun vertrekken.”

„Met de auto?”

„Ja, Henderson kan medegaan. Hij weet hier in de buurt voortreffelijk den weg.”

De beide vrienden richtten zich naar den uitgang, daalden de monumentale marmeren trap af, en stonden eenige oogenblikken later op straat.

Het duurde eenigen tijd voor zij een huurauto hadden gevonden, daar het drukke uur juist weder was aangebroken, maar ten slotte slaagden zij er toch in, en lieten zich naar het Grand-Hotel brengen.

Nauwelijks had het voertuig zich in beweging gesteld, of Raffles begon weder:

„Ik zou gaarne eens willen weten, of de jonge Frezoul op de hoogte is van de plannen van zijn vader — of hij weet, dat deze ontzaglijke sommen uitgaf, tot bestrijding van zijn duur leven, en of het hem bekend is dat dit tot een krach moest leiden.”

Hij zweeg even, en vervolgde toen:

„Ik zou wel willen, Charly, dat je voor mij dien jongen eens naging! Wie weet waartoe het leidt!”

„Met genoegen, Raffles, ofschoon ik moet erkennen, niet te begrijpen, welk nut die achtervolging kan hebben!”

„Zeg dat niet te haastig! De Fransche wetgeving is in zaken als deze zeer liberaal, en mevrouw Frezoul zoowel als haar zoon kunnen den gearresteerden bankier iederen dag komen bezoeken. Geloof ook maar niet, dat de man is opgesloten in een „Donker, vunzig kerkerhol”, gelijk dit in de colportatieromans pleegt te geschieden, dat hij zwak en uitgeteerd terneer ligt op een stroomatras en dat hij versmacht van dorst en honger! Integendeel, men zal hem wel alle gemakken verschafft hebben! Hij heeft een ruime lichte cel, hij mag tweemaal over dag een uur lang op de binnenplaats wandelen, hij heeft een goed bed, hij krijgt boeken en kranten, hij mag correspondeeren, en ten slotte kan hij eten wat hij wil. Hij kan zich zelf een fijn menu samenstellen, en dat wordt hem dan onmiddellijk gebracht — natuurlijk mits hij er behoorlijk voor betaalt! De bankier geniet dus een zekere mate van vrijheid, en hij zal daar zonder eenigen twijfel gebruik van maken, om met zijn zoon het een en ander af te spreken. Ik ken dien Pierre niet, maar afgaande op de berichten van de bladen is hij een ijdele leeghoofd en een verkwister — maar zoo leeghoofdig kan hij toch wel niet zijn, of hij zal zijn vader de behulpzame hand bieden bij het volbrengen van zijn plan.”

„En wat zou dat plan zijn?”

„Wat anders, dan het verborgen geld uit zijn schuilplaats te gaan halen, zoodra de lucht weer zuiver is, en de justitie bij gebrek aan bewijs hem heeft moeten loslaten?”

„Je denkt dus dat hij het geld inderdaad op een buitenlandsche bank heeft geplaatst?”

„Nee, Charly, dat denk ik zeker niet! Dat zou in zijn omstandigheden wel het onverstandigste zijn geweest, wat hij had kunnen doen, want dan zou men, bij ontdekking, dadelijk beslag op dat geld kunnen leggen! Ik vermoed eerder, dat het geld op een ouderwetsche en romantische wijze ergens begraven zal zijn!”

„Dat is niet ondenkbaar, Edward! Ik heb in de „Matin” gelezen, dat Frezoul in Zwitserland en in het Noorden van Italie een paar kleine bezittingen

heeft, waar hij ieder jaar een paar weken doorbrengt, soms langer als het weder daartoe uitlokt. Het zou dus kunnen zijn, dat hij het geld naar een dier landhuizen heeft gebracht.”

„Wij zullen het spoedig genceg uitvinden, hoop ik,” zeide Raffles kortaf.

„Je denkt dus dat geld te gaan opsporen?” riep Charly uit.

„Ja — maar niet ten behoeve van mijzelf! Dat geld komt den bankier niet toe, al was die Lenoir het honderdmaal aan hem schuldig, en evenmin aan mij! Ik hoor dat de meeste inleggers van de „Credit International et Colonial” tot den kleinen burgerstand behooren, en zij in de allereerste plaats moeten worden tevreden gesteld. Nooit zal ik dien schurkachtigen streek toelaten, dien mijnheer Frezoul, als ik hem goed doorzie, beraamd heeft! Maar ik verzeker je, dat ik wel een middel zal weten te vinden, om mij zelf schadeloos te stellen voor de moeite die ik mij zal moeten geven! Ik heb geen grein medelijden met die menschen. Frezoul was een man, die, zooals de Franschen het typisch uitdrukken, „Over lijken liep”, als hij slechts zijn doel kon bereiken. Geld was voor hem alles — hij maakte het op allerhande manieren, en ik moest steeds denken aan den ouden Lechat in Mirabeau’s stuk „Zaken zijn zaken”, als ik van Frezoul las! Zijn vrouw — wel, zij was zeer kundig in het wegsnijten van het geld, dat haar man haar bij kapitalen tegelijk in den schoot wierp! Je hebt immers wel gelezen van de rekening bij den juwelier Beaumartin, die nog altijd open staat? 130 000 francs voor een handvol glinsterende stukjes glas! En dan de zoon! Een ijdele dwaas, een kwast, die alleen verstand had van renpaarden, gouden overhemdknoopjes en sigaretten, en voor de rest niets uitvoerde — een van die menschen, die er evengoed niet konden zijn, en wier verdwijning de maatschappij volstrekt niet armer zou maken — eerder het tegendeel! Maar hier zijn wij er, Charly — mijn plan heeft nog slechts vage vormen aangenomen, en ik hoop dat de nacht mij raad zal brengen.”

HOOFDSTUK V.

Wie is Lenoir?

Den volgenden morgen stond Raffles reeds om half zeven op, nam een bad, gebruikte een licht ontbijt, volgens het Fransche gebruik, ofschoon hij als Engelschman gewend was aan een stevigen, omvangrijken maaltijd, welken de Brit als het fundament schijnt te beschouwen, waarop zijn werk voor den dag moet bouwen, en trad naar buiten, waar zijn auto, door Henderson bestuurd, hem reeds wachtte.

Het was een verrukkelijk schoone dag, en de groote Boulevard lag daar nog rustig en stil.

Raffles liep op den wagen toe, en zeide op zachten toon tot Henderson:

„Zou je mij naar Melun kunnen brengen, Henderson, zonder dat ik je den weg wijs?”

„Zeker, Mylord!” antwoordde Henderson even zacht. „Ik geloof dat ik den weg wel in donker zou kunnen vinden. Is er haast bij?”

„Nee, Henderson!” antwoordde Raffles glimlachend. „Je hoeft volstrekt niet harder te rijden dan 50 kilometer per uur. Het is prachtig weer en in sneltreinenvaart kan ik niet genoeg van het landschap genieten. Bovendien zal ik mijn oogen goed den kost moeten geven, om de omgeving goed op te nemen.”

Henderson scheen wel een weinig teleurgesteld te zijn door dit bevel, maar hij schikte zich er in, en Raffles stapte in.

De auto zette zich in beweging en reed in de richting van de prachtige Madeleinekerk den grooten Boulevard af.

Bij de Avenue de l'Opera aangekomen, sloeg Henderson links af, en volgde deze breede straat, tot hij de Rue de Rivoli bereikt had.

Hij volgde dezen prachtige verkeersweg, tot aan den Boulevard de Sebastopol, hield toen rechtsaan, en bereikte zoo de Seinekade.

Hij stak de rivier over, even voorbij het Ile de la Cite en volgde daarna voortdurend de Seine, totdat hij bij de Pont National, door de Porte de Beroy Parijs verliet.

Nu breidde zich een breede weg voor de auto uit, die door Charenton liep, en verder in Zuid-Oostelijke richting naar Melun voerde.

Ofschoon de lente nog pas halverwege was voortgeschreden leek het volop zomer te zijn, zoo warm was het, en zoo stonden allerwege struiken en heesters in vollen bloei, terwijl de boomen zich reeds getooid hadden met hun rijksten bladerdos.

Raffles genoot onuitsprekelijk van den kalmeerenden invloed, dien de natuur in het vroege morgenuur steeds op hem uitoefende.

Met half gesloten oogen, diep ademhalend, lag hij achterover geleund in de lederen kussens van de open toerauto.

Maar niet lang kon deze toestand van door niets gestoord welbehagen voortduren.

Want reeds nam het bosch een aanvang, dat zich urenver gaans te weerszijden van den breeden straatweg uitstreckte, en dat op talrijke punten nog volkomen woest en zoo goed als ondoordringbaar was.

Hij boog zich voorover, er riep Henderson toe: „Rijd nog wat langzamer, Henderson — ik moet noodzakelijk de omgeving eens goed bestudeeren.”

De reus matigde nog een weinig de vaart van de auto.

Raffles liet zijn blikken om zich heen weiden, keek naar de zware boomen, die zich langs den weg rijdten, liet hier en daar stilstaan, als hij tusschen het geboomte een klein landhuis meende te ontwaren, en stelde nu en dan een vraag aan een voorbijgaanden landarbeider, een jachttopziener, of een veldwachter.

Men scheen in die streek reeds gewend te zijn aan het bezoek van journalisten en men hield Raffles waarschijnlijk ook voor een of ander reporter, en gaf hem bereidwillig de gevraagde inlichtingen.

Enkelen hadden inderdaad den Parijschen bankier op den bewusten dag gezien — maar Lenoir kende niemand!

„Dat is toch vreemd!” mompelde Raffles bij zich zelf, toen hij reeds voor de zevende maal dit ontkenkend antwoord had gekregen. „Er is maar een oplossing voor en dat is dat Frezoul zijn schuldenaar Lenoir noemde, ofschoon de man inderdaad heel anders heette. Maar waarom deed hij dat? Welk doel beoogde hij daarmee?”

Hij verzonk in gepeins, maar toen hij het stadje Melun reeds genaderd was, had hij nog altijd geen bevredigend antwoord op die vraag gevonden.

En zijn onderzoek in het oude, stille plaatsje bracht hem geen haar verder.

Er woonden niet minder dan zeven Lenoirs te Melun, en naar de omstandigheden van hen allen deed Raffles onderzoek.

En hij vond, dat er een schoenlapper, een kruidenier, een veldwachter, een klerk op het stadhuis, de vader van dien klerk, die bode was, een timmerman en een keuterboertje Lenoir heetten — maar geen van hen allen zou in staat zijn geweest, al ware het maar 5000, in plaats van 500 000 francs te betalen.

Raffles deed nog navraag, of een van die Lenoirs wellicht in de buurt van Melun familieleden had, maar ook dit leverde niets op — hij had inderdaad met alle Lenoirs kennis gemaakt, welke Melnu bezat.

Raffles dacht er evenwel niet aan, zoo spoedig zijn pogingen op te geven.

Het was reeds één uur geworden, en hij begon met den inwendigen mensch te versterken, waartoe hij het groote logement van de plaats, „Het Gouden Hert” geheeten, uitkoos.

Er was een garage bij, waar Henderson de auto ging stallen, en Raffles zag hem daarna niet terug — hij wist dat de brave kerel in zijn eentje zijn maaltijd verorberde in gezelschap van het dienstpersoneel van het hotel.

Zoo was Henderson nu eenmaal — hij was hier op reis met zijn meester, te Londen Lord Aberdeen geheeten, en het voegde niet, dat heer en knecht aan een en dezelfde tafel lunchten, zoo vond hij.

Weliswaar had hij met Raffles tallooze gevaren gedeeld, en menigvuldig waren de gevallen, dat zij gezamenlijk gegeten hadden — maar dan bracht de aard van die omstandigheden het mee — hier was het heel iets anders, en Raffles zou er Henderson voor niets van de wereld toe gekregen hebben, in de rustige gelagkamer van het logement met hem aan te zitten.

In dit geval was de eenzaamheid hem niet onwelkom, want hij kon nu rustig nadenken.

Het stond nu wel voor hem vast, dat de bankier inderdaad te Melun was geweest en dat hij hier ook met een zeer groot bedrag vandaan was gegaan — en voorts was het een uitgemaakte zaak, dat er hier geen Lenoir bestond, die in de termen viel een bedrag van bijna 600 000 francs te kunnen betalen.

Was het mogelijk, dat die geheimzinnige schuldenaar zelf verplicht was, zijn naam geheim te houden?

En wanneer dit zoo was, wat kon hem daartoe dan wel dwingen?

Terwijl hij lunchte, dacht Raffles over dit alles na, maar het was hem niet mogelijk, een oplossing te vinden.

Hij had echter nog den ganschen middag voor zich, en hij was niet van plan, voor het vallen van de duisternis naar Parijs terug te keeren.

Hij liet Henderson bij zich komen, en zeide: „Je ziet er zeker niet tegen op een lange wandeling te maken, Henderson?”

„In het minst niet, Mylord!” antwoordde de reus.

„Ga dan mede — wij zullen een kijkje gaan nemen in het bosch, dat reeds aan de grens van het stadje begint, en waar men, als men sommige getuigen gelooven mag, Alphonse Frezoul heeft gezien.”

„Maar Mylord, ik kan toch niet zoo, in mijn livrei...” riep Henderson.

„Het gaat integendeel zeer goed, Henderson!” hernam Raffles glimlachend. „Wij zijn hier in een democratisch land, vergeet dat niet! En kom nu spoedig — misschien levert het onderzoek van dat bosch, natuurlijk voor zoover het begaanbaar is, mij wel een nieuw gezichtspunt op!”

De beide mannen verlieten het logement, volgden de hoofdstraat, en hadden spoedig de grens van het kleine plaatsje bereikt!

Hier lagen eenige kleine villa's verspreid, en verderop begon het geheimzinnige woeste bosch —

dat gelukkig tijdens den oorlog slechts weinig te lijden had gehad van de Duitsche granaten, ofschoon de Duitschers in September van het jaar 1914 tot bijna onder de muren van Parijs waren voortgerukt.

Raffles stond eenigen tijd stil, en zeide half voor zich heen:

„Ik zou toch wel eens willen weten, wat Frezoul hier kan hebben gezocht! Het station ligt een heel anderen kant uit. Men heeft hem hier om een uur of zes gezien, en de logementhouder verklaarde, dat hij Frezoul tegen negen uur in den avond langzaam naar het station heeft zien wandelen. Het eene behoeft het andere volstrekt niet te sluiten, want de afstand van hier naar het station betreft nauwelijks een half uur loopen — eerder minder! Was Frezoul zulk een groot natuurbewonderaar, dat hij, de gevaren van het bosch kennende, en met een portefeuille van 585 000 francs bij zich hier om dien tijd nog een wandeling ging maken? Het klinkt al zeer onwaarschijnlijk! Neen, ik ben er van overtuigd, dat hij hier met een bepaald doel kwam! En dat doel zal en moet ik kennen!”

Raffles had dit laatste half luid gezegd, en Henderson had het verstaan.

Hij was voldoende op de hoogte van de gelegenheid, die Raffles hier had gebracht, om eenig inzicht in de zaak te hebben, en zoo zeide hij dan ook:

„Als Mylord het mij veroorlooft, zou ik wel de opmerking willen maken, dat wij wellicht het verstandigst deden, als wij eens bij dezen of genen vroegen, wie in Melun, dat toch zeker niet meer dan 12 000 inwoners telt, op de een of andere wijze de aandacht trekt, door zijn zonderling gedrag. Een man die zijn naam verandert moet dunkt mij iets te verbergen hebben, en dat zal wel merkbaar zijn in zijn gedragingen!”

„Dat is een schrandere opmerking, Henderson!” riep Raffles uit, „en ik zal er rekening mee houden! Maar stil eens — daar komt iemand aan, die er naar zijn uiterlijk wel wat uitziet als een boschwachter of een koddebeier — Garde de Champetre zeggen de Franschen!”

Inderdaad naderde een zwaar gebouwd man met een blauwen kiel aan, een hooge pet op, en gewapend met een soort knuppel, want dien naam mocht men wel geven aan den zwaren eschdoornstok, dien hij in de rechtervuist geklemd hield.

Hij liep op klompen, en rookte smakelijk zijn pijpje.

Zoodra hij tot op enkele passen genaderd was, begon Raffles:

„Een oogenblikje, goede vriend! Ik vermoed dat gij hier goed bekend zijt in de buurt?”

„Dat zou ik meenen, mijnheer!” riep de man uit. „Ik ben hier geboren en getogen en ik heb Melun nog nooit verlaten, zelfs niet om naar Parijs te gaan, dat op vijf kwartier sporens hier vandaan ligt.”

„Gij zijt zeker veldwachter, als ik vragen mag?”

„Dat ben ik. Van vader op zoon, mijnheer! En de vader van mijn vader was ook veldwachter!”

„Mooi zoo, dan zijt ge juist de man, dien ik zoek!” hernam Raffles. „Gij zult wel begrijpen, wat mij hierheen voert — ik stel zeer veel belang in de zaak van den verdwenen bankier!”

„Dat dacht ik al, mijnheer!” hernam de veldwachter. „En u zult wel evenals de andere heeren, onverrichter zake moeten terugkeeren. U moet mij niet kwalijk nemen dat ik het zeg, maar ik kan mij niet goed begrijpen, wat de heeren journalisten hier nu nog te zoeken kunnen hebben. De bankier is nu immers toch terecht.”

„De bankier wel — maar niet de 585 000 francs!” antwoordde Raffles droogjes. „Die zijn toch ook van belang, zou ik zeggen! En laat ons nu eens ter zake komen. Ik hoop, dat gij wel vijf minuten voor mij hebt?”

„Dat zal wel gaan, mijnheer.”

„De bankier is op deze plek gezien, niet waar?”

„Een weinig meer het bosch in, mijnheer! Ik zelf zag hem!”

„Welzoo! Dat tref ik!” kwam Raffles. „Toen gij hem zaagt, begaf hij zich toen in de richting van Parijs?”

„Neen, in die van Melun!”

„Had hij iets bij zich?”

„Ja, een groote portefeuille of actentasch — het wordt geloof ik ook wel eens een diplomatenmap genoemd — plat vierkant met een nikkelen slot er aan!”

„Dus hij kwam van den kant van het bosch! Zeg mij nu eens, of er hier huizen zijn in de buurt.”

„Die zijn er zeker, mijnheer! Mooie villa's allemaal, voornamelijk van rijke Parijzenaars, en op dit oogenblik vindt gij ze nog bijna allen onbevoond — het is nog te vroeg in het seizoen! En die

ervan bewoond zijn, ken ik heel goed, en ik geef u de verzekering, dat daar stellig niemand woont, die Lenoir heet!"

„Ook niet iemand, die bijvoorbeeld den naam van Lenoir zou hebben kunnen aannemen?"

De veldwachter keek Raffles verwonderd aan, terwijl hij de borstellige wenkbrauwen hoog had opgetrokken.

Toen hernam hij met een weinig spot in zijn stem:

„Geloof u dat een kamerlid voor den grap zijn naam zal veranderen, mijnheer? Of de directeur van een groote scheepvaartlijn? Of de grootste aandeelhouder in het „Credit Lyonnais"? Die drie heeren wonen met hun familie alleen nog maar in de streek van Melun! En als u gelooft, dat die Lenoir heeten, of eigenlijk moesten heeten, als zij geen anderen naam hadden aangenomen, dan..."

„Dan zou ik niet goed snik zijn, wilt gij zeker zeggen!" vulde Raffles den zin glimlachend aan. „Nu, ik wil gaarne gelooven, dat gij hier een goed oordeel in hebt! Maar er zijn nog wel meer huizen, nietwaar, behalve die aan den weg staan!"

De veldwachter peuterde zijn pijp schoon, klopte haar toen nog eens uit tegen den nagel van zijn linkerduim, en hij had haar opnieuw gevuld uit zijn tabaksbuidel, toen hij bedachtzaam antwoordde:

„Die zijn er, mijnheer — maar het is niet gemakkelijk om er te komen, dat verzeker ik u! Zij liggen midden in het bosch — en alleen degenen die hier zeer goed bekend is, zou er den weg heen kunnen vinden!"

„Maar gij — gij kent den weg natuurlijk?" vroeg Raffles vol spanning.

„Op mijn duimpje, mijnheer — ik zou hem in het donker kunnen vinden!"

„En zoudt gij geneigd zijn, mij er heen te brengen?"

De veldwachter schudde ontkennend het hoofd en antwoordde:

„Dat verbiedt mijn dienst mij, mijnheer! Op een anderen dag zal ik gaarne tot uw beschikking zijn! Ik kan mij overigens niet begrijpen, wat gij wel op „L'enfer" zoudt willen zoeken!"

„L'enfer? Heet dat huis „de hel"?" vroeg Raffles vol belangstelling.

„Zoo is het, mijnheer — en het is een heel goede benaming! Het is een heel oud en groot huis, en toch kun je het bijna niet vinden, als je de ligging niet

weet. Het ligt in een soort ravijn, ongelooflijk woest, en het is aan alle kanten omgeven door dicht struikgewas — je zoudt meenen, evenals in de bosschen van Afrika, een scherp kapmes noodig te hebben, om je een weg te banen door dat kreupelhout met zijn venijnige stekels, zijn wortels die je bij iederen stap doen vallen en zijn lianen, die je dreigen te verwurgen!"

„Lianen in een Europeesch bosch?" kon Henderson zich niet weerhouden op ongeloovigen toon uit te roepen.

„Het is zooals ik u zeg, mijnheer!" bevestigde de veldwachter, die zijn pijp met een ouderwetschen vuurslag had aangestoken. „Echte lianer! Er heerscht daar een tropische warmte, vooral in dit jaargetijde, een eigenaardige vochtige hitte die half en half het gevolg is van den moerassigen bodem en van de ongelooflijke vruchtbaarheid die daar heerscht, en die de boomen zoo talrijk doet opschieten, dat de hitte die daar eenmaal is doorgedrongen, er dagenlang bewaard blijft, als het hier op den weg soms al weer sneeuwt en hagelt! Het is een soort van natuurlijke broeikas, begrijpt ge?"

Raffles had met de grootste aandacht toegelusterd en hernam toen:

„En is dat eenzame huis bewoond?"

„Dat is het, mijnheer — maar maak u geen illusies — de man, die er woont heet zeker niet Lenoir!"

„Dat is mij onverschillig — ik zou er toch zeer bepaald op staan, dien man eens te spreken! Hij woont daar natuurlijk niet alleen? Hij heeft toch een bediendenpersoneel?"

De veldwachter brak in een spottend gelach uit, en riep:

„Personeel? De oude Catharine is er — en dat is alles!"

„Wie is die Catharine?"

„Een soort huishoudster, mijnheer! De oudste inwoners van Melun zeggen, dat zij wel minstens honderd jaar moet zijn! Maar honderd jaar of niet — zij komt geregeld om de veertien dagen naar het dorp, met een groote hengselmand bij zich, en daarin sjouwt ze dan heel alleen haar boodschappen terug! En het is anderhalf uur gaans! De kinderen schelden haar uit voor tooverkol en voor heks — soms voor het grootje van den duivel, en ik moet bekennen,

dat zij daar ook veel van weg heeft met haar geweldigen haviksneus, haar stekende oogen, die nog zoo schitteren kunnen als die van een jonge meid, haar tandenloozen mond, haar spitse kin, en haar grijze lokken, die wanordelijk langs haar hoofd vallen. En voor de rest schiet Monet alles, wat hij noodig heeft met zijn geweer — hazen, wilde konijnen, fazanten, en zoo voort. Het mag wel niet — maar ik heb hem nog nooit kunnen attrapeeren, en proces verbaal tegen hem kunnen opmaken — hij is mij te glad af. Ik vind ook wel eens strikken en vallen — en dan doe ik maar net alsof ik niets zie!”

„Het is dus een zonderling, die Monet?” vroeg Raffles, wiens belangstelling nu ieder oogenblik toenam.

„Een zonderling? Een gek, mijnheer! Men moet toch bepaald wel krankzinnig zijn, om daar in het diepste van dat woeste bosch te willen leven, zonder er ooit uit te komen!”

„Is die Monet rijk?”

„Dat is meer dan ik u zeggen kan!” antwoordde de veldwachter. „Maar als hij er nog rijk bij is — dan moet hij toch wel bepaald rijp zijn voor het gekkenhuis — om zich daar op „L'enfer” te gaan begraven, in gezelschap van die oude feeks, en zijn twee kwaadaardige herdershonden.”

„Het is jammer, dat gij mij niet kunt vergezellen — ik gaf er heel wat voor, dien Monet eens te spreken! Wie weet zou hij mij nog wel iets mee kunnen deelen omtrent mijnheer Frezoul!”

„Ik betwijfel het, mijnheer!” antwoordde de veldwachter schouderophalend. „Maar als gij er met alle geweld heen wilt — daarginds komt iemand aan, die den weg even goed kent als ik, en die u voor een paar sous graag er heen zal brengen. Charlot, kom eens hier!”

Dit laatste was gericht tot een aardigen knaap

van een jaar of twaalf, flink uit de kluiten gewassen, met heldere oogen, die brutaal rondkeken, en stevige schouders.

„Dat is mijn neefje, mijnheer!” vervolgde de veldwachter, „en hij is een van de weinige jongens, die alleen het bosch durven ingaan, dat hij even goed kent als ik, nietwaar, Charlot?”

„Natuurlijk, oom!” antwoordde de jongen vrijmoedig. „Ik vind er niets aan hoor!”

„Zou je die heeren wel den weg willen wijzen naar „L'enfer”?”

„Natuurlijk oom!” antwoordde de jongen. „Ik ben toch aan het spijsbelen vandaag.”

„Jij drommelsche aap!” riep de veldwachter met voorgewenden toorn. „Ben je alweer van school weggebleven? Wat moet er toch van jou wel groeien, als je op dien verkeerden weg voortgaat?”

„Een veldwachter, oom!” riep Charlot brutaal, maar hij deed meteen een flinken sprong achteruit om te ontkomen aan de hand van zijn nu oprecht vertoornd familielid.

Raffles had glimlachend naar den jongen gekeken en zei nu:

„De school verzuimen is niet heel erg verstandig, Charlot — want een mensch zonder kennis is maar een armzalig schepsel! Maar voor vandaag zal oom het dan wel eens door de vingers zien — en wijs ons nu maar eens den weg — er zullen wel een paar francs overschieten!”

Raffles bood den veldwachter een vijf francstuk aan, hetwelk deze echter met zichtbaar leedwezen moest weigeren, en daarop begaven Raffles en Henderson, vooraf gegaan door den vroolijken springenden jongen, zich boschwaarts.

Vijf minuten later waren zij onder het dichte geboomte naast den weg verdwenen.

HOOFDSTUK VI.

„De hel.”

Al spoedig werd het looverdak zoo dicht, dat de zonnestralen niet dan met moeite tot op den bemosten bodem konden doordringen.

En hoe verder het drietal het bosch binnendrong, hoe drukkender de hitte werd; het was inderdaad, alsof men zich in een broeikas bevond.

En Raffles moest zelf bekennen, dat een vreemdeling te midden van deze wirwar van planten, grillig gevormde boomen, struikgewas en hoog opschietend riet, dat hier en daar langs de diepe poelen groeide, al spoedig den weg bijster zou zijn geraakt.

In het eerst hadden zij nog een soort voetpad kunnen volgen, maar al spoedig was er van een gebaanden weg niet het minste spoor te ontdekken.

Het bladerdak werd nu zoo dik, dat, ondanks het zonlicht, onder het geboomte slechts een eigenaardig gedempt schemerlicht heerschte, groenachtig getint.

Waarvan de kleine Charlot den weg herkende, was Raffles een raadsel, maar de jongen liep stevig door, zonder een oogenblik zijn pas te vertragen, en blijkbaar volkomen zeker van zijn zaak.

Nu en dan liet zich de schelle kreet van een vogel hooren, maar voor het overige was alles er doodstil.

Nu en dan gingen de beide mannen een pool voorbij, gevuld met kristalhelder water, en Charlot verhaalde, dat deze plassen zoo diep waren, zoo diep, dat men dagen en dagen zou moeten zinken, alvorens den bodem te bereiken....

Henderson, die genoeg Fransch begreep, om den jongen te kunnen begrijpen, barstte in lachen uit, maar Raffles zeide:

„Je behoeft er volstrekt niet om te lachen, Henderson. Natuurlijk overdrijft de jongen een weinig, maar het is bekend, dat er op sommige plekken van Frankrijk van die plassen bestaan, die men inderdaad bodemloos zou kunnen noemen — men heeft wel een paar van die poelen gepeild — en eenige daarvan waren bijna twee duizend meter diep! Het zijn dus ware schachten, geweldig diepe putten in de aarde, die in den loop der tijden met regenwater gevuld zijn en die gevoed worden door een of ander onderaardsch beekje. Dat zij niet uitdrogen is hieraan toe te schrijven, dat de kleiachtige bodem het water slechts druppelsgewijze doorlaat.”

Eenigen tijd werd de tocht nu zwijgend voortgezet, maar het voortgaan werd hoe langer hoe moeilijker, daar het kreupelhout steeds dichter werd.

Van sommige boomen met meterdikke stammen hingen taaie lianen af, gelijkend op dikke kabeltouwen, en treffend was de overeenkomst met een van die maagdelijke Afrikaansche wouden, waarvan Stanley wist te verhalen.

Somtijds zagen de beide mannen schitterende vuurroode bloemen van een eigenaardigen vorm, die anders slechts in broeikassen gekweekt worden, maar die hier in heele trossen samengroeiden, en Henderson verklaarde nog naderhand, dat het hem niet bijzonder zou hebben verwonderd, als er eensklaps een kudde olifanten of giraffen tusschen het geboomte was te voorschijn getreden, om zich naar een drinkplaats te begeven.

Een paar keeren was, met luid geblaas, een groote boschkat dwars voor hun voeten weggesprongen, en dan had de kleine Charlot telkens naar zijn zak

gegrepen, waarin hij een sterk dolkmes bewaarde, een echt wapen „voor een groot mensch”, zooals de knaap trotsch verzekerde.

En soms was het wel noodig, zich van dat wapen te bedienen, want de grootste boschkatten, en vooral de lynxen, aarzelden niet, den mensch aan te vallen, wanneer de honger hen daartoe aandreef, of als zij zich bedreigd waanden.

De hitte was nu zoo groot geworden, dat Raffles en Henderson zich van hun overjas en colbert hadden moeten ontdoen.

Steeds woester werd de omgeving, en het terrein verkreeg een heuvelachtig aanzien.

Na ongeveer een uur te hebben geloopt, stond Charlot eensklaps stil, en scheen ingespannen te luisteren.

„Wat is er, mijn jongen — waar luister je naar?” vroeg Raffles.

„Ik geloof... hoort u zelf niets, mijnheer?”

Raffles luisterde ingespannen, en nu scheen het hem, dat hij heel in de verte het geblaf, of liever het klagend geluid van een hond hoorde.

„Het is of er op grooten afstand een hond huult!” zeide hij zachtjes.

„Dat meende ik ook, mijnheer!” hernam Charlot.

„Ik denk, dat het een van de herdershonden is — misschien is hij wel in de val geraakt! Monet zet vaak van die dingen uit, moet u weten. Hij is er heel knap in — het lijkt wel of hij een Canadeesche trapper is, waarvan ik vaak lees in de boeken van Aimard!”

Maar nu had het gehuil opgehouden, naar het scheen, en het drietal ging weer verder, tot de jongen opnieuw stilstond, en op zachten toon sprak:

„Nu zijn wij er dadelijk, mijnheer!”

En ondanks de stoutmoedigheid van den knaap, scheen het denkbeeld, dat hij nu het gebied van den zonderlingen kluzenaar naderde, hem te veront-rusten.

Raffles zag om zich heen, maar nergens bespeurde hij eenig spoor van leven.

Geen gebaad pad, geen weide, geen rookkolom tusschen de boomen — niets dan de wildernis.

Overal rezen de boomen uit den vochtigen grond, tusschen de boomen slingerden de lianen, onkruid van allerlei aard wies tot op meters hoogte, en overal vertoonden zich groote bloemen — schit-

terend gekleurd, rood, diepblauw, helgeel — som-tijds bijna zwart.

Er waren ook reusachtige struiken met groote bladeren, bijna een meter lang, die scherpe, doorn-achtige punten aan de randen hadden, welke men zorgvuldig moest vermijden, daar zij venijnige wonden veroorzaakten.

Nog vijftig passen ging het drietal verder — en bij het omslaan van een geweldig groot rotsblok, bijna dertig meter hoog, stonden Raffles en zijn metgezel onverhoeds aan den steenachtigen rand van een soort ravijn, ongelooflijk woest begroeid, en waarin op het eerste gezicht geen enkel pad zichtbaar was.

De knaap strekte de hand uit, en zeide:

„Daar is het!”

In het eerst kon Raffles volstrekt niets onderscheiden, dat op een menschelijke woonplaats geelk, maar na eenige oogenblikken ontwaarde hij tusschen de zee van groen een spits dak, hetwelk hierom niet eerder was opgemerkt, daar het over zijn geheel met een dikken korst mos was overdekt.

Van de muren was volstrekt niets te bespeuren, niets dan het schuine dak, met zijn moskorst bedekt.

Raffles wierp een blik om zich heen.

De omgeving was bijna angstaanjagend, zelfs op dit oogenblik van den dag, nu de zon nog hoog aan den hemel stond.

Overal lagen geweldige rotsblokken, bruin en groen gekleurd, gedeeltelijk met mos overdekt, en daartusschen groeiden de stekelige planten en het onkruid in weligen overvloed, alsof zij die rotsklompen wilden verstikken.

De bodem van het ravijn, waar die zichtbaar werd, was eveneens bezaaid met groote en kleine, grijze rotsblokken, die van een vulkanische werking getuigden, welke hier wellicht jaren geleden den bodem had opengereten.

„Is er een pad naar beneden, mijn jongen — ik meen een begaanbaar pad?” vroeg Raffles na eenigen tijd onder den indruk van het woeste tafereel.

„Ga maar met mij mede, mijnheer!” was alles wat de jongen zeide.

Hij geleidde hem naar een plek, waar de wand van het ravijn de minste helling had, en daar vonden zij het begin van een smal, maar blijkbaar veel

begaan en bruikbaar voetpad, dat in vele slingeren en kronkels naar omlaag voerde.

De afdaling duurde ongeveer een kwartier.

Het pad voerde door een soort van weide naar een boschje van dicht kreupelhout, en toen zij dit waren doorgegaan, stonden de twee mannen en de knaap vlak voor het huis....

Het was een tamelijk laag, maar lang gerekt, blijkbaar een zeer oud huis.

Oorspronkelijk waren de muren zeker wit bepleisterd geweest, maar waar zij niet met wilde wingerd begroeid waren, hadden de tijd en de invloed van het weder ze bijna zwart gemaakt.

De kleine ruiten waren met een dikke laag stof bedekt, en van ouderdom groen geworden.

Eenige waren er gebarsten en eenvoudig met een stuk papier overplakt.

De luiken waren zeker in lange jaren niet gebruikt, en de meesten hingen slechts aan een stijf verroest hengsel.

Vruchteloos zocht Raffles in den aanvang naar een deur, tot hij die ten slotte gevonden had in een der zijmuren van het huis.

Een zonderlinge stilte hing, als een zware mantel, over deze menschelijke woning en het was bijna onmogelijk, zich voor te stellen, dat hier inderdaad menschen leefden.

Charlot had zich een weinig achteraf gehouden — misschien wel, omdat hij reeds vroeger menige minder aangename ontmoeting had gehad met Monet die niet dulden wilde dat er een vreemdeling in zijn domein binnendrong.

Langzaam schreed Raffles op de vervelooze deur toe, die ter nauwernood sloot, en klopte.

Niets deed zich hooren.

Raffles klopte opnieuw, en ditmaal wat harder.

Dezelfde roerloosheid en stilte.

„Het heeft wel iets van het kasteel van de schoone slaapster!” zeide Henderson op zachten toon, zelf onder den indruk van de geheimzinnige, loodzwaar drukkende geluidloosheid, die in deze verstikkend heete vallei heerschte.

Raffles klopte ten derde male, en ditmaal zoo hard, dat de wrakke deur openvloog.

Maar nog steeds deed zich daar binnen in het huis niets hooren.

Nu aarzelde Raffles niet langer, maar hij wenkte Henderson, en beiden traden het huis binnen.

Zij bevonden zich in een soort vestibule, met vierkante roode tegels geplaveid.

Aan het tegenovergestelde einde, tegenover de deur dus, begon, in een der hoeken, de eikenhouten trap, zwart van ouderdom, die naar de eenige verdieping van het huis voerde.

Links daarvan was een deur, die wijd open stond.

Raffles liep op deze deur toe, door Henderson gevolgd, die zijn nieuwsgierigheid bijna niet langer kon bedwingen.

De deur bleek toegang te geven tot een groote zaal, waar een vaag, schemerachtig licht heerschte, dat door vijf kleine, zwaar bestofte ramen naar binnen drong.

De zaal had een parketvloer, die echter geheel bot was geworden, en waarvan de verschillende figuren nauwelijks zichtbaar waren, en werd waarschijnlijk als woonkamer gebruikt.

Tegen den wand, aan de rechterzijde van het vertrek, tegenover de vensters gekeerd, stond een zeer oude groote geweldige kast, van eikenhout, prachtig met ebbenhout ingelegd.

Tegen den achterwand van het vertrek, dus tegenover de deur, stond een ander zeer zwaar meubel, een ouderwetsche schrijftafel.

Ten slotte stond er midden in het vertrek, maar een weinig naar de ramen toe, een massieve tafel, die klaarblijkelijk ook reeds eeuwen oud was.

Maar al deze bijzonderheden merkten Raffles en Henderson pas later op.

Want alleerst werd hun aandacht getrokken door een menschelijk wezen, dat zich in de kamer bevond.

Het was een zeer oude vrouw, die in een grooten leunstoel aan de tafel zat, met het gelaat naar de deur gewend, en de zwarte oogen strak op de indringers gevestigd.

Zij had de handen gevouwen op een opengeslagen boek, dat voor haar op de tafel lag, en scheen te verwachten, dat de bezoekers opheldering zouden geven van hun komst.

Raffles had zijn hoed afgenomen, trad het vertrek binnen, boog voor de oude vrouw, die er inderdaad afschuwelijk genoeg uitzag in haar oude vodden, en met haar hoofd als van een heks uit een sprookje en begon op hoffelijken toon:

„Duid het ons niet ten kwade, madame, dat wij

hier onaangediend binnenkomen. Ik heb echter herhaalde malen op de deur geklopt, en toen ik geen gehoor kreeg...."

Hij hield verwonderd op, en eensklaps wierp hij jas en hoed neder, snelde op de tafel toe, en legde

zijn hand op de ineengestremgelde vingers van de oude vrouw.

Met een onderdrukten kreet deinsde hij terug — die vingers waren ijskoud!

De vrouw achter de tafel was dood....

Onbekend maakt onbemind
Vraag dus cigaret Dubec 3.

HOOFDSTUK VII.

Het geheim van het oude huis.

Een oogenblik keken de beide mannen zwijgend in het perkamentachtige, strakke gelaat, waarin de zwarte oogen nog steeds schenen te leven.

Charlot was angstig naderbij gekomen, slechts half en half begrijpend.

„Je hebt niets te vreezen, mijn jongen,” zeide Raffles op zachten toon, terwijl hij hem wenkte binnen te treden. „De oude vrouw is gestorven — de dood heeft haar overvallen, terwijl zij hier zat.”

Bevend kwam Charlot naderbij, maar voor een knaap van zijn leeftijd vermande hij zich spoedig, en toen kwam het zachtjes over zijn lippen:

„Het spijt mij nu, mijnheer — het spijt mij zoo, dat ik haar zoo vaak heb uitgescholden!”

„Het pleit voor je goede hart, Charlot, dat je dit bekent!” zeide Raffles vriendelijk, terwijl hij den jongen over de verwarde lokken streek. „En nu zullen we eens zien, waar Monet is, misschien kan hij ons zeggen, waarom hij deze vrouw, die zeker reeds

eenige dagen dood is, geen behoorlijke begrafenis gunt — zij heeft hem toch jarenlang trouw gediend!”

„Ik denk, mijnheer, dat Monet niet thuis is!” zeide Charlot op gedempten toon. „Als hij er was, zoudt u de honden al lang gehoord hebben! Zij laten niemand in het ravijn toe, en ook mijn oom waagt zich hier maar zelden!”

„Wij zullen eens zien!” hernam Raffles kortaf.

En daarop begon een onderzoekingstocht door het geheele huis.

Alle vertrekken hadden dezelfde zeer oude meubelen, en zij waren allen even stoffig en slecht onderhouden.

De traptreden kraakten, het tochtte door gaten in den muur, pannen waren verdwenen en nimmer door nieuwe vervangen, de meeste deuren sloten niet meer, en al het ijzerwerk was roodbruin verroest.

Maar in geen van die vertrekken vonden zij een spoor van den bewoner.

Nadat zij een rondgang door het geheele huis hadden gemaakt, wendde Raffles zich weder tot Charlot, en vroeg:

„Zeg mij eens, mijn jongen, verliet Monet wel eens zijn huis? Ik bedoel, begaf hij zich vaak op verren afstand.”

„Hij zwierf soms uren in den omtrek, mijnheer!” antwoordde de knaap. „Men heeft hem ook wel eens in Melun gezien, maar toch slechts zeer zelden. Ik meen dat hij een ge malen op het stadhuis is geweest, maar dat is heel lang geleden — zeker wel zes jaar! En dan is hij ook nog aan het postkantoor geweest, zooals mijn oom mij verteld heeft. Maar meestal zwierf hij hier in de buurt rond, tot op een uur gaans van zijn huis, waar het bosch nog woest is. Zoodra hij de gebaande wegen aantrof, trok hij zich weer terug — daar moest hij niets van hebben naar het scheer!”

„En waren dan de honden meestal bij hem?”

„Hij nam ze meestal altijd mee! De menschen waren bang voor ze — en ik om u de waarheid te zeggen ook, want het waren valsche, groote honden, net wolven, en als Monet ze op je af zou sturen zou er niet veel van je over blijven!”

Raffles dacht een oogenblik na, en zeide toen plotse-
ling:

„Kom mede — wij gaan hem zoeken! Ik vrees, dat er iets verkeerd met hem gebeurd is, de hond, dien wij zoo hebben hooren huilen, dat moet een van zijn eigen honden zijn geweest! En een hond huilt nooit, tenzij zijn meester een groot ongeluk is overkomen — of wanneer hij den dood ruikt!”

De twee mannen verlieten het huis, terwijl Charlot een weinig aarzelend volgde.

Zij bestegen weder langs het kronkelend voetpad de helling van het ravijn, en spoedig hadden zij den rand weder bereikt.

En nauwelijks waren zij daar, of heel uit de verte klonk opnieuw het klagend gehuil van een hond.

Zwijgend volgden zij de richting, vanwaar het sombere geluid klonk.

Opnieuw ging Charlot vooruit, en het was alsof de knaap een geheimzinnig zintuig bezat, dat hem in staat stelde, de minst ondoordringbare gedeelten van het woud te vinden.

Toch was het nu en dan noodig, dat Henderson,

die zijn zwaar zakmes, een ware klewang, uit zijn zak gehaald en geopend in zijn hand genomen had, dit aan het werk stelde, ten einde de slingerplanten en de takken weg te kappen, die nu en dan het smalle pad versperden.

Gedurende eenigen tijd bleef het volkomen stil, en reeds meende Raffles dat zij een verkeerde richting volgden, toen het naargeestig gehuil opnieuw weerklonk, thans reeds van eenigszins naderbij.

Bijna drie kwartier liepen de twee mannen en de knaap door het woud, zonder dat er veel gesproken werd, en telkens werden de jammerklachten van den hond duidelijker.

Eensklaps gaf Charlot een schreeuw, en wees met uitgestrekte vinger naar iets, dat onduidelijk te bespeuren viel op een soort lichting in het oerwoud waar de boomen en struiken iets minder dicht op elkander stonden.

De jongen was zeer bleek geworden, en zijn voeten schenen in den grond als vastgeworteld.

Raffles en Henderson deden nog een tiental schreden vooruit, en stonden toen eveneens stil, getroffen door het afschuwelijke schouwspel, dat zij op een paar meters afstand ontwaardden.

Daar lag het stoffelijk overschot van een mensch, maar bijna onherkenbaar, want het lichaam was grootendeels verscheurd.

Alleen het gelaat was zoo goed als geheel ongeschonden gebleven — het was het gelaat van een zestigjarig man, met een donkeren baard, krachtig geteekend, waarop zelfs de dood een trek van boosaardige sluwheid en wreedheid niet geheel had uitgewischt.

Juist toen de twee mannen naderkwamen, vluchtten een paar buitengewoon groote boschkatten onder woedend geblaas weg, en verdwenen onder het dichte struikgewas.

Het lijk lag op den rug uitgestrekt, en de ontvleeschde rechterhand omklemde nog het gevest van een breed jachtmes, waarvan het lemmet met een korst geronnen bloed bedekt was.

De grond rondom het lijk was doorwoeld, alsof er daar een hevige worsteling had plaats gegrepen.

En toen Raffles nog wat naderbij kwam, zag hij, dat een van de voeten van den man was vastgegrepen door de ijzeren klauwen van een zeer groote, sterke val, bestemd om er groot wild, zooals wolven en beren in te vangen.

Er zat een zware ketting van een paar meter lengte aan, die met het andere einde bevestigd was aan den stam van een jongen den.

Op tien meter afstand ongeveer van het vreeselijk togetakelde lichaam lag het lijk uitgestrekt van een grooten, zwaargebouwden Franschen herdershond, een zoogenaamde Chien de Beauce, niet veel kleiner dan een kalf, en met een geweldig gebit.

Ook de hond was voor een deel door het wilde gedierte verscheurd.

Maar vlak naast het lijk van den man zat een tweede hond, die niet veel kleiner was maar vreeselijk vermagerd, en dit dier had het jammerlijk gehuil laten hooren, hetwelk de beide mannen op het spoor van den doode had gebracht.

In een oogwenk begreep Raffles de geheele tragedie, die zich hier op deze woeste plek had afgespeeld.

Om de een of andere reden had Monet — want dat hij het was, kon niet in twijfel worden getrokken — zijn huis verlaten, hij had bij ongeluk in zijn eigen val getrapt, de sterke, van tanden voorzien bekken van de val hadden zich meedoogenloos om zijn enkel gesloten — en voor de ongelukkige zich had kunnen bevrijden was hij overvallen door een aantal lynxen en boschkatten....

Hij had zich zoo goed mogelijk trachten te verdedigen met zijn breed jachtmes en zijn honden hadden hem zoo goed mogelijk geholpen, maar ten slotte had hij toch het onderspit moeten delven.

En met hem een van zijn honden en nu deden de wilde dieren van het woud hun maal met het stoffelijk overschot!

De hond had opgehouden met huilen, en keek de mannen met woest fonkelenden oogen aan, zoodat Raffles het geraden vond, niet naderbij te treden, tenzij hij den hond wilde neerschieten.

„Dit alles moet minstens een dag of zes geleden gebeurd zijn!” begon Raffles eindelijk op zachten toon. „En nu weten wij, Henderson, waarom Monet alias Lenoir zich heelemaal niet is komen aanmelden, toen de verdwijning van Frezoul ruchtbaar werd.”

„Ik denk, dat hij het toch niet zou gedaan hebben, Mylord!” kwam Henderson. „Hoe zou de man het hebben moeten weten? Hij leefde immers als een kluisenaar, soms gingen er maanden voorbij, dat hij zich niet buiten het bosch vertoonde, waarin zich slechts weinigen waagden!”

„Daarin heb je gelijk, James!” hernam Raffles

op levendigen toon. „En laten wij nu weder naar het huis terug keeren — ik vermoed dat het een of ander geheim bevat; dat, als wij het weten op te lossen, ons de reden zal verklaren, waarom deze man niet bij zijn waren naam genoemd werd!”

„Wat kan hij hier gedaan hebben, Mylord, en hoe is het verklaarbaar, dat deze man in zijn eigen val trapte?”

Raffles dacht een oogenblik na, en antwoordde toen op ernstigen toon:

„Ik zou dezen doode niet gaarne lichtvaardig beschuldigen, Henderson — maar wie kan zeggen, of hij, na omstreeks een week geleden die zeer groote som aan Frezoul te hebben betaald, zijn schuld-eischer niet is nageslopen, met het doel hem te vermoorden, en hem vervolgens het geld weder af te nemen? Niemand zou immers het lijk hier hebben gevonden — evenmin als men dat van den zelfmoordenaar heeft ontdekt, die hier eenige maanden geleden een einde aan zijn leven maakte. En kom nu mede — wij hebben hier niets meer te doen!”

Zwijgend aanvaardden Raffles en Henderson den terugtocht, en een uur later stonden zij weder in de groote, sombere kamer, waar de doode vrouw achter te tafel gezeten was.

„Hoe zou zij gestorven zijn, Mylord?” vroeg Henderson op zachten toon, het mummieachtige gelaat van de doode bekijkend.

„Ik vermoed dat zij is uitgegaan als een nachtkaaars, Henderson, toen haar meester niet terugkeerde. Misschien heeft zij de waarheid vermoed — misschien die wel geweten — en zij is zeker op zijn minst negentig jaar! De slag heeft haar terneergeveld — zij is gestorven, eenvoudig omdat zij geen reden meer had om te leven, nu haar eenige metgezel, de man, wien zij met slaafsche genegenheid was toegedaan, niet meer was!”

Hij liet zijn stem dalen tot een zacht gefluister, en vervolgde:

„Houd nu dien knaap zoolang elders bezig, ik wil dat bureau eens onderzoeken en hij behoeft er niet bij te zijn.”

En terwijl Henderson den knaap meenam, zoogenaamd opdat deze hem den akker en den kleinen moestuin zou toonen, die zich aan den anderen kant van het huis uitstreckte, opende Raffles met de sleutels, die hij op tafel vond liggen, zonder moeite het oude bureau.

Het bevatte een groot aantal papieren en brieven, allen door ouderdom vergeeld, en daarenboven een bedrag aan geld, waarvan de grootheid Raffles verstomd deed staan — er was daar, los in de lade liggend, alsof het waardelooze vodden waren, een bedrag van ruim viermaal 100 000 francs aan goud, gemunt en ongemunt, prachtig geslepen diamanten, paarden en ook bankbiljetten, Fransche, maar voornamelijk Amerikaansche — biljetten van honderd en vijf honderd dollar.

Raffles begon haastig de papieren na te lezen, en na een half uur hiermede bezig te zijn geweest, zeide hij langzaam voor zich heen:

„Bedrog en misdaad! Die twee zijn dus in vroegere jaren in Canada geweest en van dien tijd dateert hun relatie. Deze Monet was millionnair — en hij leefde als een bedelaar van het wild dat hij zelf schoot! Is die man niet krankzinnig geweest? Hechtte hij dan volstrekt geen waarde aan het geld? Niemand zal het ooit weten — de dooden spreken niet! Familieleden schijnt hij hier in het geheel niet te bezitten — voorloopig zal ik dus het geld onder mijn berusting nemen! Het is beter dat John Raffles het beheert, dan dat het hier ongebruikt en nutte-

loos vergaât, zonder dat iemand er voordeel van trekt!”

Raffles pakte alle documenten, het geld en de edelgesteenten zorgvuldig bijeen, liet het pakje in zijn jaszak glijden, en begaf zich naar de kleine weide, die zich achter het huis bevond, waar hij Henderson aantrof, die zoo goed en zoo kwaad als het ging in zijn gebrekkig Fransch een gesprek had aangeknoopt met den kleinen Charlot.

„Ik geloof niet dat wij hier nog iets hebben te doen!” zeide Raffles. „Wij keeren aanstonds naar Parijs terug, mijn jongen, maak je nog eens verdienstelijk en breng ons weder op den grooten weg.”

De terugtocht werd aanvaard, en het begon reeds te schemeren, toen de beide mannen eindelijk weder uit het bosch op den straatweg van Melun naar Parijs traden.

Raffles beloonde Charlot met een Louis d'or, hetgeen de knaap een luchtsprong van blijdschap deed maken, en daarop zochten zij het hotel weder op, gebruikten daar haastig het middagmaal, en keerden daarop onmiddellijk met de auto naar Parijs terug, waar zij om tien uur in den avond aankwamen.

HOOFDSTUK VIII.

Gerechtigheid.

Raffles vond Charly niet in het Grand-Hotel, maar wel een briefje van zijn hand, dat als volgt luidde:

„Amice!

Ik heb den geheelen dag de wacht gehouden voor het huis van den bewuste, en ben hem stap voor stap gevolgd.

Hij heeft tweemaal zijn vader in de gevangenis bezocht, en op dit oogenblik schijnt hij aanstalten te maken om op reis te gaan, naar ik van een van de bedienden vernam.

Ik heb nu mijn post weder ingenomen, en laat dit briefje door een kruier naar het hotel brengen.

Geef mij instructies, zoodra je bent teruggekeerd.”

Aanstands na de ontvangst van dit korte briefje liet Raffles Henderson bij zich komen, en zeide:

„Wij gaan aanstands naar mijnheer Brand, James! Reken er op, dat wij misschien den nacht elders zullen doorbrengen. Een klein valies met toilet-artikelen is voldoende!”

„De auto, Mylord?”

„Ja, Henderson!”

De reus verwijderde zich, en tien minuten later reden de beide mannen naar het groote huis in de Avenue Henri Martin.

Nauwelijks stond de wagen op eenigen afstand stil, of uit het duister kwam een gedaante te voorschijn — het was Charly Brand!

Hij drukte Raffles krachtig de hand, knikte Henderson vriendelijk toe, en vroeg:

„Iets nieuws? Heb je daarginds iets kunnen ontdekken?”

„Iets zeer merkwaardigs! Laat het je voorloopig voldoende zijn, als ik je zeg, dat Frezoul in Melun, of tenminste er dicht bij, inderdaad 585 000 francs is gaan ontvangen!”

„En die zouden hem inderdaad in de spoorweg-coupé weder ontstolen zijn?”

„Daarvan geloof ik geen woord, Charly!”

„Je hebt natuurlijk mijn briefje ontvangen?”

„Ja. Hoe staat het met het jonge mensch, zijn zoon?”

„Hij maakt zich op het oogenblik reisvaardig! Kijk maar — van hier af kun je het verlichte raam van zijn kamer zien!”

„Zou hij dan nog vannacht op reis gaan?” hernam Raffles verbaasd. „Met welk doel dan toch wel?”

„Dat kan ik je niet zeggen — ik heb er nog niet naar durven vragen!”

„Ik vrees Charly, dat het je ook weinig zou hebben gegeven, want ik vermoed dat de jonge Pierre wel redenen zal hebben, om het doel van die nachtelijke reis te verzwijgen!” kwam Raffles meesmuilend.

„Je schreef mij dat hij tot twee malen toe zijn vader gesproken heeft, nietwaar?”

„Ja, maar die zal hem toch wel geen opdracht hebben kunnen geven — bij zoo'n gesprek moet steeds de advocaat aanwezig zijn, heb ik wel eens gehoord!”

„O, met dergelijke bepalingen wordt hier niet weinig de hand gelicht!” hernam Raffles. „Hij zal wel gelegenheid hebben gevonden, zijn zoon in het geheim iets toe te fluisteren, dat niet voor ooren van derden bestemd is.”

„Maar wat zou hij den jongen dan gezegd kunnen hebben, wat niemand anders mag weten?”

„Wel, bijvoorbeeld de plek, waar die oude bandiet de 585 000 francs verborgen heeft!”

Charly keek Raffles eenige oogenblikken verbaasd aan, met beide ellebogen op den rand van de auto leunend, en zeide toen op verwonderden toon:

„Maar waarom zou hij dan nu op reis gaan?”

„Wel — het is natuurlijk maar een veronderstelling, maar hij kon wel eens lust gevoelen het geld te gaan weghalen!”

„Het geld van zijn vader? Kom, dat lijkt mij wel niet zeer waarschijnlijk. Dat zou al een zeer lage streek zijn!”

Maar Raffles haalde de schouders op, en zeide op zachten toon:

„De verstandhouding tusschen de twee Frezouls is nooit bijzonder hartelijk geweest, Charly, en de zoon zal wel van oordeel zijn, dat het hemd nader is dan de rok! Komt zijn vader vrij, dan zal die natuurlijk zelf wel zorgen, met het geld dat hij bij den zoogenaamden Lenoir ging halen — Monet heet de man — uit de voeten komt, en de jonge snuiter begrijpt wel, dat er dan voor hem bitter weinig zal overblijven, en dat hij eindelijk de handen eens uit de mouwen zal moeten steken! En hij zal er zich bitter weinig om bekommeren, dat het geld eigenlijk is, dat aan de schuldeischers van zijn vader toekomt — kleine burgerluidjes die het waarachtig niet kunnen missen! Houdt men zijn vader echter gevangen, dan is er voor hem eerst recht geen reden, om het geld daar te laten!”

„Maar Raffles, dat zijn louter veronderstellingen, en ik kan bijna niet gelooven, dat die jongen zich zoo schurkachtig jegens zijn vader zou gedragen!”

„Het leven in overdadige weelde, Charly, maakt de menschen hard en gevoelloos, en de vrees, dat het lekkere, luie leventje wel eens gedaan kon zijn, versteent het gemoed, en maakt den mensch onverschillig voor alles, behalve voor zijn eigen welzijn! Wij zullen trouwens wel zien — het spreekt vanzelf, dat wij het jonge mensch nagaan! Wil hij inderdaad het geld weg gaan halen, dan blijkt daar dunkt mij uit dat ik gelijk heb, want zijn vader zal hem dat wel niet hebben opgedragen — die weet heel goed dat het fortuin daar volkomen veilig is. In den trein zal ik je wel vertellen, wat ik in Melun ontdekt heb — verondersteld natuurlijk, dat Pierre inderdaad vannacht nog op reis wil gaan!”

En Pierre ging op reis....

Het was reeds bij half twaalf, toen hij, met een tamelijk groot valies in de hand, het huis uit kwam, snel over het tuinpad liep, nog even omkeek naar het huis, en daarop uitzag naar een huurauto.

Hij moest eenigen tijd wachten, en keek in die weinige minuten wel viermaal op zijn horloge.

Maar eindelijk kwam er een huurauto aanrijden. Pierre wenkte den chauffeur, stapte in, en het voertuig reed weg.

Onmiddellijk had Henderson zijn eigen auto in beweging gebracht, teneinde die van den jongen man te volgen.

Na een rit van ongeveer twintig minuten hield de huurauto stil voor het Gare de Lyon.

Raffles en Charly stapten uit, de eerste met zijn valies gewapend.

„Je kunt weder terugrijden, Henderson,” zeide hij op zachten toon tot den chauffeur. „Onze man schijnt van een trein gebruik te zullen maken, en wat wij te verrichten hebben — dat kunnen wij ditmaal gemakkelijk alleen af. Misschien zullen er een paar dagen verloopen, voor wij terugkeeren, maar je hoeft je niet ongerust te maken. Als men in het hotel naar ons vraagt, dat zeg je dat wij een kleine rondreis door Normandië maken.”

Een oogenblik later waren Raffles en Charly de groote vestibule binnengetreden juist bijtijds, om zich vlak achter Pierre Frezoul te kunnen plaatsen, toen deze een reisbiljet kocht.

Het was voor Turijn bestemd.

Raffles wachtte even tot hij zich verwijderd had, kocht toen twee biljetten naar dezelfde plaats, en besteeg met Charly haastig de breede trap naar de perrons, waar zij nog juist tijd hadden, in den nachttrein te springen, die een halve minuut later vertrok!

De trein had Ville-Neuve nog niet bereikt, of de beide vrienden hadden Pierre Frezoul ontdekt.

Hij zat in een eersteklas-coupé en bestudeerde vol ijver zijn spoorwegboekje.

De jonge man was bleek, maar anders verried volstrekt niets in zijn uiterlijk iets van de plannen waarvan Raffles hem verdacht.

Het bleek dat de beide vrienden hadden plaats genomen in den sneltrein, die bijna zonder zich onderweg op te houden, behalve in de groote steden, van Parijs naar Marseille rijdt.

En daar de bestudeering van den heer Pierre Frezoul op den duur weinig interessants bood,

trokken de beide vrienden zich spoedig weder naar hun eigen compartiment terug, en daar deed Raffles aan Charly het verhaal van zijn wedervaren in het woeste bosch van Melun.

De jonge man had met de grootste aandacht geluisterd, en vroeg, toen Raffles bijna alles had medegedeeld:

„Welke betrekking kan er toch tusschen die beide mannen, Frezoul en Monet, hebben bestaan?”

„Heel eenvoudig, zij exploiteerden tezamen eerst in Afrika een kleine diamantmijn, en vervolgens in Canada een zilvermijn, waarbij het van weerskanten niet al te eerlijk moet zijn toegegaan. Maar in ieder geval was die Monet een veel grooter schurk dan zijn compagnon! Frezoul was echter slimmer en dat is in deze wereld nog altijd van het grootste voordeel! Hij moet de bewijzen in handen hebben gekregen, dat Monet een oplichterij op reusachtige schaal had gepleegd, die hem ettelijke millioenen in den schoot wierp, en waarop deze het compagnonschap plotseling verbrak — maar hij was wel zoo verstandig, niet aanstonds van die wetenschap gebruik te maken, en die pas later nuttig aan te wenden. Hij zal zeker de populaire zegswijze in het oog hebben gehouden, volgens welke niets verzuurt wat in het vat is — en dat is ditmaal op merkwaardige wijze bewaarheid! Tientallen jaren zijn er verstreken, voor Frezoul weder met Monet in aanraking kwam — maar ik ben er van overtuigd, dat hij ieder oogenblik van zijn leven zeer nauwkeurig heeft geweten waar zijn man zich ergens ophield.”

„Maar was die Monet inderdaad dat verbazend hooge bedrag aan Frezoul schuldig?” vroeg Charly vol inspanning.

„In zekeren zin, ja! Zij waren de zwendelzaak met zijn beiden begonnen — en Frezoul had wel degelijk de helft van de opbrengst moeten hebben — maar Monet voorkwam hem, door met den geheelen buit te verdwijnen!”

„Maar hoe heeft Frezoul hem ooit kunnen dwingen, dat geld weer terug te geven! Hij droeg dan toch evenveel schuld als de ander?”

„Zeker — het viel alleen maar niet te bewijzen! Ik zeide je reeds, dat Frezoul een zeer sluwe vos was! Wat er juist is voorgevallen tusschen de twee mannen daar in het eenzame huis in de woestromantische ravijn — ik durf niet zeggen, dat men dat ooit zal weten, maar het staat volgens mij vast

dat de bankier zijn voormaligen compagnon heeft weten te dwingen, hem zijn aandeel uit te keeren!”

Intusschen snelde de trein met onverminderde vaart dwars door Frankrijk en om negen uur in den morgen was de stad Lyon bereikt.

Hier moesten de reizigers voor Italië uitstappen, om een anderen trein te nemen, maar Raffles verloor zijn man niet uit het oog, en een uur later was het drietal, slechts door den dunnen wand van een compartiment gescheiden, op weg naar Turijn, waar de trein om vier uur des middags aankwam.

Charly bleek zijn tijd niet te hebben verloren den vorigen dag, want hij wist Raffles op een haar na te zeggen, waar zich ergens het kleine landhuis bevond, hetwelk Frezoul eenige jaren geleden in de nabijheid van Turijn had gekocht.

Pierre stapte uit, en zijn beide bespieders deden hetzelfde — de jonge Frezoul bestelde kamers in het Hotel de la Gare op vijftig passen afstand van het station gelegen — Raffles en Charly deden eveneens zoo.

De jongeman dineerde op zijn kamer — de beide vrienden deden het in de groote eetzaal, maar toen Pierre bij het vallen van de duisternis, weder met zijn valies gewapend, dat thans echter merkwaardig licht, en dus leeg scheen te zijn, het hotel verliet, waren de beide vrienden weer op hun post en volgden hem.

„Zou hij een auto nemen, om naar het landhuis te gaan?” vroeg Raffles. „Want wij kunnen er nu wel zeker van zijn, wat het doel van den jeugdigen bandiet is!”

„Ik denk van wel — het ligt hier bijna anderhalf uur vandaan!”

„Dan moesten wij hem niet uit het oog verliezen, en eveneens voor een auto trachten te zorgen, ik zou het mijzelf nooit vergeven, als wij te laat kwamen!”

Gelukkig nam de bankierszoon een huurauto op een standplaats, waar een vijftal auto's bijeen stonden, en het kostte Raffles dus weinig moeite, eveneens op zulk een voertuig beslag te leggen.

Hij drukte den chauffeur reeds bij voorbaat een tienlirestuk in de hand en zeide op zachten toon:

„Volg die auto van je kameraad daarginds, chauffeur — nog twintig lire als je je werk goed doet! Denk er om dat ik niet verlang te worden gezien!”

De chauffeur knikte, en stak grijnslachend het goudstukje in zijn zak.

De Italiaansche chauffeurs zijn over het algemeen niet nieuwsgierig uitgevallen, en deze chauffeur was al bijzonder onverschillig!

De twee vrienden stapten in, en op een afstand van 50 meter volgde hun auto die van Pierre Frezoul.

Zij reden Turijn uit, volgden een fraaien, met zware boomen beplanten straatweg, die langzaam scheen te stijgen, en reden een aantal bekoorlijk gelegen landhuizen voorbij, waarvan de wit gepleisterde muren door het zwakke maanlicht bestraald werden.

Na een tocht van omstreeks een half uur stond Charly op, en klopte tegen de voorruit.

De auto stond stil.

„Daar op den top van dien heuvel is het!” zo wendde Charly zich ter verklaring van zijn optreden tot Raffles. „Wij moesten hier maar uitstappen, anders ziet hij ons nog!”

Aldus deden de beide vrienden, waarop Raffles zich tot den chauffeur wendde en zeide:

„Blijf bij dezen zijweg op ons wachten — wij keeren spoedig terug — hier is je geld en je fooi!”

De chauffeur liet het geld in zijn zak verdwijnen, knikte slechts en maakte het zich gemakkelijk, na zijn auto een paar meter den zijweg te hebben ingestuurd.

Wat zijn passagiers voornemens waren, op dezen landweg uit te voeren, liet hem volkomen koud, zij betaalden goed, en dat was de hoofdzaak!

Snel bestegen Raffles en Charly den lagen heuvel, op welkes top het kleine, aan Frezoul toebehoorende landhuis gelegen was.

De auto, die Pierre daarheen had gebracht, stond stil voor het groote hek in den muur, die het buiten van den weg scheidde, en waarachter zich een tamelijk groote tuin uitstreckte.

Zelfs geen kiezelsteen bewoog onder de voeten van de beide mannen, toen zij snel voort slopen.

Een oogenblik later waren zij, lenig als acrobaten, terzijde van het huis over den tuinmuur gewipt.

De villa was volkomen in duisternis gehuld — zij was blijkbaar onbewoond, en daar Pierre daar waarschijnlijk niets te maken had, was hij er ook niet binnengegaan.

Een oogenblik stonden de beide vrienden in luisterende houding stil.

Toen ving hun oor een zwak gerucht op, dat klonk als het zachtjes sluiten van een deur.

Het geluid kwam van de achterzijde van het huis.

Zij liepen er voorzichtig heen, en zagen een soort van schuur of tuinhuis.

„Daar is hij zeker een spade gaan halen!” fluisterde Charly zachtjes.

Raffles knikte, en zeide bijna onhoorbaar:

„Daar loopt hij — daar — bij den muur!”

Raffles had goed gezien — een gedaante bewoog zich aan den voet van den achtermuur.

Een oogenblik later werd een zwak schijnsel zichtbaar — Pierre Frezoul had naar allen schijn een stallantaarn ontstoken.

En bij het licht daarvan toog hij aan den arbeid.

De spade drong in den grond, en met een dof, gedempt geluid viel de uitgegraven aarde terzijde van den kuil, dien hij bezig was te graven.

Tien minuten verliepen.

Onhoorbaar waren Raffles en Charly naderbij gekomen.

Toen liet Pierre een onderdrukten kreet van zegepraal hooren, wierp de spade weg, en trok een vrij grooten zak uit den grond, dien hij even omhoog hield, opende, en daarop wegborg in het valies, dat hij had mede gebracht.

Maar toen hij het wilde aanvatten, en zich haastig verwijderen, voelde hij zich plotseling door vier sterke armen aangrijpen!

Hij had zelfs niet den tijd om een kreet te slaken, want Charly had hem met de snelheid van een goochelaar een doek om den mond gebonden, terwijl Raffles met niet minder bekwaamheid zijn armen stevig op zijn rug bond.

Terwijl hij in de linkerhand het valies opnam, greep hij met de rechter de stallantaarn, liet het licht op het doodsbleeke gelaat van den bankierszoon vallen die hem met verwilderde oogen aanstaarde, en zeide op minachtenden toon:

„Gij behoeft niet bevreesd te zijn voor uw leven, Pierre Frezoul! Ja vriend, wij kennen u, wij weten zeer nauwkeurig wie gij zijt! Gij zijt niet anders dan een gewetenlooze schurk — nog een paar haartjes erger dan uw papa — ook niet veel zaaks tusschen ons gezegd en gezwezen! Dit geld — mijnheer Frezoul komt u noch uw vader toe en wij zullen het aan de rechthebbenden teruggeven! Op welke wijze dit zal geschieden gaat u volstrekt niets aan!

Wat u zelf betreft! Gij hebt het gebruik van uw beenen nog, en kunt dus wel heengaan — maar ons achterhalen kunt gij niet — gij weet niet eens wie ik ben! Maar ik wil dat gij het weet — het is John Raffles, die op het oogenblik met u spreekt! Wat u zelf betreft — tracht uw leven te beteren, arbeid, bedenk dat een nutteloos leven van brassen en geld verwerpen nog nimmer duurzaam geluk

heeft gebracht! En nu moeten wij u verlaten, mijn plicht roept mij thans elders! Ik zou u aanraden uw nachtelijk avontuur zoo weinig mogelijk ruchtbaarheid te geven — gij zoudt er uw zaak en die van uw vader slechts door benadeelen!”

En met deze woorden verdwenen Raffles en Charly in de duisternis, om een oogenblik later in snelle vaart naar Turijn terug te rijden....

Alléén goed zijn
Cigaretten Merk Dubec.

De volgende aflevering (No. 404) bevat:

De Oostenrijksche Kroonjuweelen.

DUBEC No. 3

GOUD EN KURK

BESTE 3 CTS. CIGARET

GEMAAKT VAN HEERLIJKE
ECHT TURKSCHER TABAK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885